

PIRMAIS PROTOKOLS

Vara nozīmē tiesības. Brīvības ideja. Liberālisms. Zelts. Ticība. Pašvaldība. Kapitāla despotisms. Iekšējais ienaidnieks. Pūlis. Anarchija. Politika un morāle. Stiprā tiesības. Brīvmūrnieku-žīdu varas nepārvaramība. Mērķis attaisno līdzekļus. Pūlis – aklais. Polītiskā ābece. Partiju kaņķi. Patvaldība – mērķtiecīgais valdīšanas veids. Spirts. Klasicisms. Izvirtības. Brīvmūrnieku-žīdu valdības principi un noteikumi. Terors. Brīvība, vienlīdzība, brālība. Dinastiskās valdīšanas princips. Goju aristokratijas privilēģiju iznīcināšana. Jaunā aristokrātija. Brīvības abstrakcija. Tautas vietnieku maināmība.

„...Atmetuši liekas frazes, runāsim par katras domas nozīmi, apgaismosim apstākļus ar salīdzinājumiem un slēdzieniem.

Tā tad, es formulēju mūsu sistēmu no mūsu un goju viedokļa.

Jāaizrāda, ka ļaudis ar ļauniem instinktiem ir vairākumā, tādēļ labākos rezultātus viņu valdīšanā sasniedz ar varu un iebiedēšanu, bet ne ar akadēmisku spriešanu.

Katrs cilvēks cenšas tikt pie varas, katram gribētos kļūt par diktatoru, ja tikai viņi varētu to, bet pie tam retais nebūtu gatavs upurēt visu pārējo ļaužu labumu savu labumu sasniegšanai.

Kas savaldīja plēsīgos zvērus, kuņģus sauc par cilvēkiem? Kas viņus vadīja līdz šim laikam?

Sabiedriskās iekārtas sākumā viņi padevās rupjai un aklai varai, pēc tam – likumam, kas ir tā pati vara, tikai maskēta. Tā tad, slēdzu, ka pēc dabas likuma k a m v a r a, t a m t i e s ī b a s.

Polītiskā brīvība ir ideja, bet ne fakts. Šo ideju vajag mācēt pielietot, kad par idejisku „kumosu” vēlas iegūt tautas piekrišanu savai partijai, ja tā nodomājusi salauzt otru, kas atrodas pie varas. Šis uzdevums tiek atvieglots, ja pretiniekam pašam pielīp brīvības ideja, tā saucamais liberālisms, un idejas dēļ viņš atsakās no savas varas. Tā tad arī parādās mūsu teorijas triumfs: Jo zemi vadošās valdības grožus pēc dabas likuma tūdaļ satver cita roka, tādēļ, ka aklais tautas spēks pat vienu dienu nevar iztikt bez vadības, un jaunā vara tikai stājas vecās vietā, kas liberālisma novājināta.

Mūsu laikos liberālo valdnieku vietā stājusies zelta vara.

Bija laiks, kad valdīja ticība. Brīvības ideja nav realizējama, tādēļ ka neviens nemāk viņu izlietot ar mēru. Vajag tikai tautai uz kādu laiku dot pašvaldību, un šī pašvaldība pārvērtīsies izlaidībā. No šā brīža ceļas savstarpējas ķildas, kas drīz pāriet sociālās cīņās, no kuņģam valstis sāk degt un viņu nozīme pārvēršas par pelniem.

Vai valsts pati novājinās konvulsijās, vai arī iekšējās ķildas to nodod ārējo ienaidnieku varā – katrā gadījumā viņu var skaitīt par neglābjami pazudušu; viņa ir mūsu varā. Kapitāla despotisms, kas viss atrodas mūsu rokās, sniedz valstij salmiņu, pie kuņas tai gribot negribt jāķeras, jo citādi tā iekritīs bezdibēnī.

Vai vesels loģisks prāts var cerēt sekmīgi vadīt ļaužu pūļus ar saprātīgiem pārliecinājumiem vai pierunājumiem, kad iespējama pretruna, kaut arī bezjēdzīga, bet tāda, kas pavirši domājošai tautai var izlikties patīkamāka?

Ļaudamies vadīties tikai no sīkām kaislībām, ticējumiem, ierašām, tradīcijām un sentimentālām teorijām, ļaudis pūlī un pūļa ļaudis padodas partiju ķildām, kas neļauj vienoties pat uz tīru saprātīgu pārrunu pamata. Katrs pūļa lēmums atkarīgs no gadījuma vai mākslīgi radīta vairākuma, kuņģš, nezinādams politiskos noslēpumus, taisa absurdus lēmumus, tā valdīšanā ienesot anarchijas dīgli.

Politikai nav nekā kopēja ar morāli. Valdnieks, kas seko morāles principiem, nav politisks, un tādēļ ir nedrošs savā tronī. Kas grib valdīt, tam jābūt viltīgam un jāprot izlikties.

Tautas augstās īpašības – vaiširdība un godīgums – politikā nozīmē trūkumus, tādēļ, ka viņas nosviež no troņiem labāk un drošāk par stiprāko ienaidnieku. Šādas īpašības lai ir goju valstu atribūti, mums nevajaga vadīties no viņām.

Mūsu tiesības ir spēkā. Vārds „tiesības” ir abstrakta un near ko nepierādīta doma. Šis vārds nozīmē ne vairāk kā to: dodiet man to, ko es gribu, lai es ar to iegūtu pierādījumu, ka esmu par jums stiprāks.

Kur sākas tiesības? Kur viņas beidzas?

Valstī, kur vāja varas organizācija, kur likumi un valdnieks bezpersonīgi, pie kam šo bezpersonību radījušas liberālismā savairojušās tiesības, es smeļos jaunu tiesību – mums vajag celties ar savu stiprā tiesību un sagraut visu pastāvošo kārtību un iestādījumus, uzlikt savu roku likumiem, pārtaisīt visas iestādes un kļūt par to valdniekiem, kas atdevuši mums savas varas tiesības, atteikdamies no viņiem labprātīgi, liberāli...

Tā kā tagad visas varas šķobas, tad mūsu vara būs neuzvaramāka pār visām citām, jo viņa paliks neredzama, līdz būs tiktāl nostiprinājusies, ka nekāda viltība vairs nespēs viņu apdraudēt.

No pārejošā jaunā, ko esam spiesti tagad darīt, celsies nesatricināms valdīšanas labums, kas atjaunos tautas dzīves mehānisma pareizo gaitu, ko liberālisms sabojāja. Rezultāts attaisno līdzekļus. Veltīsim savos plānos vērtību ne tik daudz labajam un tikumīgajam, cik vajadzīgajam un derīgajam.

Mūsu priekšā ir plāns ar stratēģiski izskaidrotu līniju, no kuņas nedrīkst atkāpties, ja negrib riskēt ar daudzu gadu simteņu darbu izpostīšanu.

Lai izstrādātu mērķveidīgas darbības plānu, jāņem vērā pūļa zemiskums, nepastāvība, nenoteiktība, viņa nespēja saprast un cienīt pašu dzīves, pašu labklājības noteikumus. Jāaptver, ka pūļa vara ir akla, nesaprātīga, pūlis neprāto, bet klausās pa labi un pa kreisi. Akls nevar vadīt aklos, nenovezdam viņus pie bezdibeņa, tā tad, pūļa ļaudis, kas uzpeld no tautas, kaut viņu gudrība arī būtu ģeniāla, ja tie nekā nesaprot politikā, nevar uzstāties kā pūļa vadītāji, pretējā gadījumā tie pazudinās visu tautu.

Tikai persona, kas no pat bērnības sagatavota valdīšanai, var zināt no politiskiem burtiem sastādāmus vārdus.

Tauta, kas atstāta sevis pašas, tas ir, no pašas vidus izvirzījušos ļaužu vaļai, tiek sagrauta no partiju ķildām, kas ceļas no tieksmes pēc varas un goda un nekārtībām to rezultātā. Vai tad tautas masas var mierīgi, bez sacenšanās spriest, kārtot valsts lietas, kas nav sajaucamas ar personīgajām interesēm?

Vai viņas var aizstāvēties pret ārējiem ienaidniekiem? Tas nav iedomājams, jo, ja plānu saskalda tik daļās, cik pūlī galvas, tad tas zaudē veselumu un tādēļ kļūst nesaprotams un neizpildāms.

Tikai patvaldnieka galvā var tikt izstrādāti plaši un skaidri plāni, kārtībā, kas visu noteic valsts mašīnas mēchanismā; no tā secināms, ka vara, kas mērķtiecīgi kalpo valsts labumam, koncentrējama vienas atbildīgas personas rokās. Bez a b s o l ū t a d e s p o t i s m a nevar būt civilizācijas, jo to neveido masas, bet gan to vadītājs, kas viņš arī nebūtu. Pūlis ir barbaris, kas savu barbarismu parāda katrā gadījumā. Tiklīdz pūlis satver savās rokās brīvību, viņš to ātri pārvērš anarchismā, kas pats par sevi ir barbarisma augstākā pakāpe.

Uzlūkojiet spirtā apdullinātus dzīvniekus, kuŗus apreibinājis alkohols, kuŗa bezmēra lietošanas tiesības dotas līdz ar brīvību. Mēs nevaram arī mūsējiem ļaut noiet tik tālu... Goju tautas alkoholisko dzērienu apdullinātas, bet viņu jaunatne apdullināta no klasicisma un agras izvīrtības, kuŗā to ievilka mūsu aģentūra – guvernieri, sulaiņi, guvernantes – bagātos namos, pārdevēji u. c., mūsu sievietes goju uzdzīves vietās. Pie šīm pēdējām es pieskaitu arī tā saucamās „sabiedrības dāmas”, viņu brīvprātīgās sekotājas izvīrtībā un greznībā.

Mūsu parole – spēks un liekulība. Tikai spēks uzvar politiskās lietās, īpaši, ja tas apslēpts talantos, kas nepieciešami valstsvīriem. Vardarbībai jābūt par principu, bet viltībai un liekulībai – par noteikumu valdībām, kas nevēlas nolikt savu kroni kādas jaunas varas aģentiem pie kājām. Šis jaunums ir vienīgais līdzeklis kā tikt pie mērķa – labuma. Tādēļ lai neatsakāties no uzpirkšanas, pievilkšanas un nodevības, kad tām jākalpo mūsu mērķa sasniegšanai. Politikā vajag mācēt ņemt svešu īpašumu bez kautrēšanās, ja ar to mēs sasniegsim padevību un varu.

Mūsu valstij, kas ies par mierīgas iekaŗošanas ceļu, ir tiesība apmainīt kuŗa briesmas pret mazāk acīs krītošiem un lietderīgākiem s o d i e m, ar kuŗiem vajag uzturēt t e r o r u, kas nodrošina aklu paklausību.

Jau senos laikos mēs pirmie izsaucām vārdus tautā: „b r ī v ī b a, v i e n l ī d z ī b a, b r ā l ī b a”, vārdus, kuŗus kopš tiem laikiem tik daudz reizes atkārtojuši neapzinīgi papagaiļi, kas saskrēja uz šiem kumosiem no visām pusēm un līdz ar tiem aiznesa pasaules labklājību un istu personas brīvību, kas agrāk bija pasargāta no pūļa spiediena. Itin kā gudrie, inteligēntie goji nesaprata šo vārdu abstraktību, nesaprata viņu nozīmes un savstarpējās sakarības pretrunas, neredzēja, ka dabā nav vienlīdzības, nevar būt brīvības, ka pati daba nodibinājusi prāta un rakstura īpašību un spēju nevienādību, tāpat kā padotību viņas likumiem, nesaprata, ka pūlis ir akls spēks un ka viņa izraudzītie vienas dienas valdnieki politikā ziņā tikpat akli, kā viņš pats...

Visas pasaules malās vārdi „brīvība, vienlīdzība, brālība” pievilka ar mūsu apmāto aģentu palīdzību mūsu rindās veselus leģionus ļaužu, kas sajūsmā nesa mūsu karogus. Īstenībā šie vārdi bija kā tārpi, kas grauza goju labklājību, kas visur iznīcināja mieru, solidaritāti, grauļot valstu pamatus. Jūs redzēsiet vēlāk, ka tas sekmēja mūsu uzvaru: tas deva mums starp citu iespēju, iegūt svarīgāko trumpi – panākt privilēģiju atselšanu, citiem vārdiem, iznīcināt goju aristokratijas būtību, kas bija tautu vienīgais aizsargvalnis pret mums. Uz dabīgās un dzimtās aristokratijas drupām mēs uzcēlām savu inteligences, vispirmā kārtā naudīgās, aristokratiju. Šis jaunās aristokratijas cenzu mēs nolikām bagātībā, kuŗas apmēri atkarīgi no mums, un zinātnē, kuŗu virza mūsu gudrajie.

Mūsu uzvaru atviegloja vēl tas, ka satiksmē ar mums vajadzīgiem cilvēkiem mēs allaž spēlējām uz cilvēku prāta pašām jūtīgākajām stīgām: aprēķina, kārtības, materiālo vajadzību nepiepildamības. Bet katra no uzskaitītajām īpašībām par sevi var nokaut iniciatīvu, atdodot cilvēka gribu tā rokās, kas samaksā viņa darbošanos.

Brīvības abstrakcija deva iespēju pārliecināt pūli, ka valdība nav nekas cits, kā tautas-zemes īpašnieka pārvaldnieks un ka to var nomainīt, kā nonēsātus cimdus.

Tautas vietnieku maināmība nodeva viņus mūsu rīcībā un it kā mūsu nozīmējumam.”

OTRAIS PROTOKOLS

Saimnieciskie kuŗi – žīdu pārsvara pamats. Administrācija izskata pēc un „slepenpadomnieki”. Graujošo mācību sekmes. Pielāgošanās politikā. Preses loma. Zelta maksa un žīdu upuŗu vērtība.

„Vajadzīgs panākt, lai kuŗi pēc iespējas, nedotu teritoriālus ieguvumus: tad tie norisināsies saimnieciskā plāksnē, kuŗā tautas iepazīsies ar mūsu spēku, izlietodamas mūsu palīdzību, bet apstākļi n o

dos abas puses mūsu starptautiskās aģentūras rīcībā, kuŗai ir miljoni acu un kuŗa nepazīst nekādu robežu. Tad mūsu starptautiskās tiesības izdzēsīs tautu nacionālās tiesības...

Administrātori, kuŗus mēs izraudzīsim no publikas, atkarībā no viņu verdziskajām spējām, nebūs valdīšanai sagatavotas personas, tādēļ viņi viegli tiks par figūriņām mūsu zinātnieku un ģenialo padomnieku rokās, tādu speciālistu, kas jau no agras bērnības sagatavoti visas pasaules valdīšanai. Kā jums zināms, šie mūsu speciālisti smēlušies valdīšanai vajadzīgās ziņas no mūsu politiskajiem plāniem, no vēstures pieredzes, no katra momenta apsvēršanas. Goji neļaujas vadīties no bezpartejiskiem vēstures novērojumiem, bet gan no teorētiskas rutīnas... Tādēļ mums nav ar viņiem ko rēķināties – lai viņi priecājas līdz reizei, vai arī dzīvo cerībās uz jauniem priekiem, vai atmiņās par pārdzīvotiem. Lai viņiem liekas svarīgākais tas, ka mēs viņus esam iespaidojuši atzīt par zinātnes (teorijas) mācību. Šādā nolūkā mēs ar savu presi pastāvīgi audzinām aklu ticību tai. Goju intelligenti leposies ar zināšanām un, loģiski nepārbaudīdami tās, pielietos darbā visas zināšanas, kuŗas sakombinējuši mūsu aģenti, lai varētu ietekmēt prātus mums vēlamā virzienā.

Nedomājiet, ka mūsu apgalvojumi ir kaili: ievērojot mūsu sagatavotos darvinisma, marksisma, nicšeisma panākumus. Vismaz mums jābūt skaidrai šo virzienu ārdošai nozīmei priekš goju prātiem.

Mums jārēķinās ar tautu modernām domām, raksturiem, tendencēm, lai nepielaistu kļūdas politikā un administratīvu lietu vadīšanā. Mūsu sistēmas virskundzību, kuŗas mēchanisma daļas var iekārtot dažādi, atkarībā no mūsu ceļā sastopamo tautu temperāmenta, nesekmēsies piepildīt, ja viņas praktiskā pielietošana nedibināsies uz pagātnes rezultātiem sakarā ar tagadni.

Moderno valstu rīcībā atrodas liels spēks, kas tautā rada domu kustības – tā ir prese. Preses uzdevums – it kā formulēt nepieciešamās prasības, tautas vārdā izteikt sūdzības, izteikt un arī radīt neapmierinātību. Presē triumfē runas brīvības princips. Bet valstis nemācēja šo spēku izlietot; un viņš p e k š ņ i a t r a d ā s m ū s u r o k ā s.

Caur viņu mēs ieguvām ietekmi, paši palikdami ēnā, pateicoties viņai mēs sakrājām savās rokās zeltu, kaut arī mums to nācās izcelt no asiņu un asaru straumēm... Bet mēs atpirkāmies, ziedodami daudzus no savas tautas. Katrs upuris no mūsu puses Dieva priekšā ir vērts tūksto ti goju.”

TREŠAIS PROTOKOLS

Simboliskā čūska un viņas nozīme. Konstitucionālo svaru nepastāvība. Terors pilīs. Vara un godkāriība. Parlamenta runātavas, pamfleti. Varas nelietīga lietošana. Saimnieciska verdzība. „Tautas taisnība”. „Budži” un aristokrati. Brīvmūrnieku-žīdu armija. Goju izdzimtība. Bads un kapitāla tiesības. Pūlis un „vispasaules valdnieka” kronēšana. Nākošo brīvmūrnieku tautskolu programmas pamatpriekšmets. Zinātnes par sociālo iekārtu noslēpums. Vispārējā saimnieciskā krīze. „Mūsējo” drošība. Brīvmūrnieku despotisms – prāta valstība. Vadoņa zaudējums. Brīvmūrnieki un „lielā” franču revolūcija. Cars – despots no Cianas asinīm. Brīvmūrnieku neievainojamības cēloņi. Brīvmūrnieku slepeno aģentu loma. Brīvība.

„Šodien varu jums ziņot, ka līdz mūsu mērķa sasniegšanai atlikuši vairs tikai daži soļi. Atliek vēl neliels posms, un viss noietais ceļš noslēgs Simboliskās čūskas ciklu, ar kādu mēs attēlojam savu tautu. Kad šis loks noslēgsies, visas Eiropas tautas būs tanī iespiestas kā spīlēs.

Modernie konstitucionālie svāri drīz apgāzīsies, jo mēs viņus nostādījām tā, lai viņi neapstātos svārstīties, kamēr nesadīls to balsti...

Goji domāja, ka ir tos nokaluši diezgan stiprus un vienmēr gaidīja, ka svāri nostāsies līdzsvarā. Bet svaru turētājus – valdniekus aizsedz viņu pārstāvji, kas taisa muļķības, aizraudamies no savas nekontrolējamās un neatbildīgās varas. Bet par šo varu viņiem jāpateicas pilīs iedvestai terora atmosfārai. Nevarēdami satīkties ar savu tautu, nokļūt viņas vidū, valdnieki vairs nevar sarunāties ar viņu un nostiprināties pret varas kārotājiem. Mēs atdalījām redzīgo cara varu no tautas aklās varas un tā viņas zaudēja savu nozīmi, jo atsevišķi tās ir bezspēcīgas, kā aklais bez sava spieķa.

Lai pamudinātu varaskāros savu varu nelietīgi lietot, mēs visas varas nostādījām vienu otrai pretī, attīstīdami viņu liberālās tieksmes pēc neatkarības. Mēs šinī virzienā pamudinājām katru ierosmi, apbruņojām visas partijas, nostādījām valsti par mērķi katra godkārei.

Valstis mēs esam padarījuši par arēnām, kuŗās notiek jukas... Vēl daži mirkļi, un nekārtības, bankroti rasies visur...

Nenogurstoši runātāji parlamentu un administratīvo sapulču sēdes pārvērta par orātoru sacīkstēm. Pārgalvīgi žurnālisti, ne ar ko nerēķinošies pamfletisti ik dienas uzbrūk administratīvajam personālam. Varas nelietīga valkāšana galīgi sagatavos visās iestādēs sabrukumu, un viss apgāzīsies no trakojošā pūļa sitieniem.

Nabadzība piekaļ tautas grūtajam darbam stiprāk nekā verdzība un dzimtbūšana: no pēdējām vēl kaut kā varēja atsvabināties, varēja ar tām rēķināties, bet trūcumam nekad neizbēgsi. Mēs uzņēmām satversmē tādas tiesības, kas ļaužu masām ir fiktīvas, bet ne īstas tiesības. Visas tā saucamās „tautas tiesības” var pastāvēt tikai idejā, dzīvē tās nav izvedamas. Ko līdz smagā darba saliektajam sava likteņa nospiestajam proletārietim – strādniekam, ka runātāji dabūjuši tiesības plāpāt, žurnālisti – rakstīt līdz ar nopietnībām visādus niekus, ja proletārietam nav no satversmes cita labuma, kā tās nožēlojamās druskas, kuņas mēs viņiem atmetam no sava galda par to, ka viņš nobalso par mūsu priekšrakstiem un mūsu izbīdītajiem aģentiem? Republikas tiesības nabagajam nozīmē rūgtu ironiju, jo nepieciešamība gandrīz ik dienas strādāt neļauj tās īstenībā izlietot, līdz ar to atņemot pastāvīgas un drošas peļņas garantiju un nostādot viņu atkarībā no darba devēju vai darba biedru streikiem.

Tauta mūsu vadībā iznīcināja aristokratiju, kas bija viņas dabīgā sargātāja un barotāja pašas interešu dēļ, kuņas bija nedalāmi saistītas ar tautas labklājību. Bet tagad, iznīcinot aristokratiju, tauta nokļūva ātri iedzīvojušos vazaņķu jūgā, kas nesaudzīgi apspiež strādniekus.

Mēs uzdosimies par strādnieku glābējiem no šī jūga, likdami viņiem stāties priekšā mūsu kaņaspēka – sociālistu anarchistu, komūnistu – rindās, kuņiem mēs vienmēr palīdzam it kā aiz mūsu sociālās masonības viscilvēciskās solidaritātes brālīgā likuma. Aristokratija, kuņai pēc likuma bija tiesības uz strādnieku darbu, bija ieinteresēta, lai strādnieki būtu paēduši, veseli un spēcīgi. Bet mēs esam ieinteresēti gluži pretējā: g o j u i z v i r š a n ā. Mūsu vara slēpjas strādnieka pastāvīgā nepaēšanā un vājumā, tādēļ, ka tādā kārtā viņš tiek pilnīgi pakļauts mūsu gribai, bet savos vadītājos viņš neatradīs ne spēkus, ne enerģiju, lai tai pretotos...

Ar trūkumu un tā radīto naidu un skaudību mēs vadām masas, un ar viņu rokām noslaukām tos, kas mums ceļā.

Kad pienāks mūsu vispasaules valdnieka kronēšanas laiks, tad tās pašas rokas noslaucīs visu, kas tam varētu būt par šķērslī.

Goji vairs neprot domāt bez mūsu zinātniskajiem padomiem. Tādēļ viņi nesaprot nepieciešamību pēc tā, pie kā mēs neatlaidīgi pieturēsimies, kad sāksies mūsu valstība: proti, ka tautskolās vajaga mācīt vienu patieso zinātni, pirmo no visām – zinātni par cilvēka dzīves iekārtu, par sabiedrisko dzīvi, kas prasa darba dalīšanu un, tā tad, cilvēku dalīšanu šķirās un kārtās. Ir nepieciešams, lai visi zinātu, ka vienlīdzības nevar būt dažādu darbības nozīmējumu dēļ, kā arī to, ka nevar vienādi atbildēt likuma priekšā tas, kas ar savu rīcību kompromitē veselu kārtu, un tas, kas neaizskaņ neko citu, kā tikai pats savu godu. Pareiza zinātne par sociālo iekārtu, pie kuņas noslēpumiem mēs gojus nepieļaujam, visiem rādītu, ka vietai un darbam jātiek saglabātiem noteiktā aplokā, lai nekļūtu par cēloni ļaužu mokām audzināšanas un darba nesaskaņas dēļ. Mācoties šo zinātni, tautas sāks labprātīgi paklausīt valsts varai un viņas noteiktai iekārtai. Bet pie tagadējā zinātnes stāvokļa un virziena, kādu mēs esam tai devuši, tauta, akli ticēdama iespiestajam vārdam, ienīst savā mūsu iedvestajā maldībā un nezināšanā visas kārtas, kuņas tur par augstākām nekā pati, jo nesaprot katras kārtas nozīmi.

Aprādīto naidu vēl lielāku darīs saimnieciskā krīze, kas apturēs biržas darījumus un rūpniecību. Pa visiem mums pieejamiem pagrādes ceļiem un ar zelta palīdzību, kas viss atrodas mūsu rokās, sagatavojuši vispārēju saimniecisko krīzi, mēs izmetīsim uz ielas lielus pūļus strādnieku vienā laikā visās Eiropas valstīs. Šie pūļi ar baudu metīsies izliet to asinis, kuņas viņi savā nezināšanā apskauž jau no bērnības, un laupīt viņu īpašumu.

M ū s ē j o s v i ņ i n e a i z s k a r s, jo uzbrukuma brīdis mums būs iepriekš zināms, un mēs būsīms spēruši soļus savējo aizsardzībai.

Mēs pārliecinājām, ka progress vedīs visus gojus pie prāta valstības. M ū s u d e s p o t i s m s arī būs tāds, jo viņš sapratīgā stingrībā nomierinās visus nemierus, izdzīs liberālismu no visām iestādēm.

Kad tauta redzēja, ka brīvības vārdā tā bauda visādus atvieglojumus un pretimnākšanu, tad tā iedomājas, ka viņa ir valdniece un metās pēc varas, bet, protams, kā jau katrs aklais, uzdūrās bezgala daudziem šķēršļiem; viņa metās meklēt vadītāju, nesaprata, ka jāgriežas atpakaļ pie pagātnes un nolika savas pilnvaras mums pie kājām.

Atcerieties Francijas revolūciju, kuņu mēs nosaucām par „lielo”: viņas sagatavošanas noslēpumi mums labi zināmi, jo tā ir mūsu roku darbs.

Kopš tā laika mēs vadām tautas no vienas vilšanās pie otras, lai viņas arī no mums atteiktos par labu tam c a r a m – d e s p o t a m n o C i a n a s a s i n ī m, kuņu mēs gatavojam pasaulei.

Pašreizējā laikā mēs kā starptautisks spēks esam neievainojami, jo ienaidniekiem uzbrūkot vieniem no mums, nāk palīgā citas valstis.

Goju tautu nebeidzamais zemiskums, kuņas lied varas priekšā, ir nejutīgas pret vājo, nežēlīgas pret pārkāpumiem un piedod noziegumus, negrib panest brīvas iekārtas pretrunas, bet pacieš līdz mocekļībai drosmīga despotisma vardarbību – lūk, kas sekmē mūsu neatkarību. No mūsai ministru prezidentiem – diktātoriem viņi pacieš un panes pārestības par necīgāko, no kuņām agrāk būtu nocirtuši galvas divdesmit karaļiem.

Ar ko izskaidrot šādu parādību, šādu tautas masu nekoncekvenci pret šķietami vienveidīgiem notikumiem?

Šī parādība izskaidrojama ar to, ka šie diktātori caur saviem aģentiem iečukst tautai, ka viņi ar šiem ļaundarījumiem nodara kaitējumus valstij augstāku mērķu – tautu labuma, viņu starptautiskās brālības,

solidaritātes un tiesību vienlīdzības dēļ. Saprotams, viņām nesaka, ka tāda apvienošanās varēs notikt tikai zem mūsu valdīšanas.

Un – lūk, tauta notiesās taisnos un attaisnos vainīgos, arvien vairāk pārliecinādamās, ka viņa var darīt visu, kas vien ienāk prātā. Pateicoties tādām lietu stāvoklim, tauta iznīcina katru patstāvību un ik uz soļa rada nekārtības.

Vārds „brīvība” raida cilvēku sabiedrības cīņā pret katru varu, arī pret Dievu un dabas spēkiem. Lūk, tādēļ pēc mūsu varas nodibināšanas mēs šo vārdu izdzēsīsim no vārdnīcām kā tādu, kas apzīmē dzīvniecisku spēku – pūļa padarītāju par zvēru baru.

Tiesa, šie zvēri katreiz aizmieg pēc tam, kad padzērušies asiņu, un tad viņus viegli savažot. Bet, ja viņiem nedod asiņu, tad viņi neguļ un cīnās.”

CETURTAIS PROTOKOLS

Republikas stadijas. Ārējā brīvmūrniecība. Brīvība un ticība. Starptautiskā tirdzniecības un rūpniecības konkurence. Zelta kults.

„Ikkatrai reiblikai jāpārdzīvo vairākas stadijas. Pirmo raksturo aklās trakošanas pirmās dienas, kas svaidās gan uz labo, gan kreiso pusi, otro – demagoģija, no kuŗas piedzims anarchija, kas neizbēgami noved pie despotisma, tak ne vairs pie atklāta, likumīga un tā tad atbildīga, bet gan pie neredzama un nezināma un tomēr ne mazāk jūtama kādas slepenas organizācijas despotisma, kuŗa rīkojas jo nekautrīgāk tādēļ, ka var darboties slepeni, aiz dažādu aģentu muguras, kuŗu maiņa šai slepenajai varai ne tikai nekaitē, bet gan nāk par labu, jo viņai šīs maiņas dēļ nav jātērē pašas līdzekļi atlīdzībai tiem, kas savu laiku jau nokalpojuši.

Kas gan spēj nogāzt neredzamu varu? Bet mūsu vara taisni tāda ir. Ārējā brīvmūrniecība ir akls aizsegs viņai un viņas mērķiem, bet šīs varas darbības plāns un pat viņas atrašanās vieta vienmēr paliks tautai nezināmi.

Bet arī brīvība varētu būt nekaitīga un pastāvēt valsts dzīvē, nekaitējot tautu labklājībai, ja viņa dibinātos uz dievticības principiem un uz cilvēces brālības, bez domām par vienlīdzību, kuŗai pretī runā dabas likumi, kas iestādījuši pakļautību. Ar tādu ticību tauta tiktu vadīta no savām draudzēm un staigātu mierā un lēnprātībā zem sava garīgā gana rokas, paklausot Dieva padomam zemes virsū. Lūk, tādēļ mums nepieciešams satricināt ticību, izravēt no goju prātiem pašu Dievības un gara principu un apmainīt to pret aritmētiskiem aprēķiniem un materiālām vajadzībām.

Lai goju prāti nespētu domāt un novērot, vajag viņus novirzīt uz rūpniecību un tirdzniecību. Tādā kārtā katra tauta meklēs savu labumu un, cīnoties par to, viņas neievēros savu kopējo ienaidnieku. Bet lai brīvība galīgi izjauktu un izpostītu goju sabiedrības, rūpniecību vajag nostādīt uz spekulatīviem pamatiem: tad vērtības, ko rūpniecība izņems no zemes, nepaliks viņu rokās un pāries spekulācijā, tas ir mūsu kasē.

Asa cīņa par pārākumu un satricinājumi saimnieciskajā dzīvē radīs un ir jau radījuši vīlušos, aukstu un nejūtīgu ļaužu sabiedrības. Šajās sabiedrībās valdīs riebums pret augstāko politiku un ticību. Viņus vadīs kails aprēķins, tas ir zelts, kam viņi kalpos kā elkam par tām materiālām baudām, kuŗas tas var dot. Tad – nevis lai kalpotu labajam un arī ne lai iegūtu bagātību, bet vienīgi aiz naida pret privilēģētajiem, goju zemākās šķiras ies mūsu vadībā uz cīņu pret mūsu varas konkurentiem – inteliģentajiem gojiem”.

PIEKTAIS PROTOKOLS

Valdīšanas centralizācijas pastiprināšana. Brīvmūrnieku varas iegūšanas ceļi. Valstu saprašānās neiespējamības cēloņi. Žīdu „iepriekšizredzētība”. Zelts – valstu mēchanisma dzinējs. Monopoli tirdzniecībā un rūpniecībā. Kritikas nozīme. „Parauga” iestādes. Pārpūlēšanās no daiļrunības. Kā vadīt sabiedrisko domu? Personīgās iniciatīvas nozīme. Virsvaldība.

„Kādu administratīvās pārvaldes formu gan var dot sabiedrībām, kuŗās viscaur iesakņojusies pārkamība, kur pie bagātības tiek tikai ar veikliem, pārsteidzošiem pusblēžu paņēmieniem, kur valda izlaidība, kur tikumību uztur tikai sodi un bargi likumi, bet ne labprātīgi pieņemti principi, kur kosmopolitiskā pārliecība izdzēsusi dzimtenes mīlestības un reliģijas jūtas? Kādu gan citu valdīšanas formu dot šīm sabiedrībām, ja ne to despotisko, ko es aprakstīšu tālāk? Mēs radīsim pastiprinātu pārvaldes centralizāciju, lai visus sabiedriskos spēkus saņemtu savās rokās. Mēs mēchaniski norēgulēsim visas savu pavalstnieku politiskās dzīves darbības ar jauniem likumiem. Šie likumi vienu pēc otra atņems visus atvieglinājumus un brīvības, ko bija pielaiduši goji, un mūsu valdīšanu apzīmēs tik lielisks despotisms, ka ta

s varēs katrā laikā un vietā likvidēt pretdarbīgos un neapmierinātos gojus.

Mums sacīts, ka despotisms, par kuŗu es runāju, nav saskaņojams ar moderno progresu, bet es jums pierādīšu pretējo.

Tajos laikos, kad tautas uzskatīja valdniekus par tiešiem Dieva gribas paudējiem, viņas bez kurnēšanas padevās caru patvaldībām, bet no tās dienas, kad mēs viņām iedvesām domu par pašu tiesībām, tās sāka uzskatīt valdniekus par parastajiem mirstīgajiem. Tautas acīs Dieva svaidījums nokrita no karaļu galvas, bet kad mēs viņai atņēmām ticību Dievam, tad valsts vara bija izmesta uz ielas kā vispārības īpašums un mēs to satvērām.

Bez tam, māksla valdīt pār masām un personām ar veikli sagatavotu teoriju un frazeoloģiju, k o p d z ī v e s n o t e i k u m i e m un visādiem citādiem paņēmienu, no kuŗiem goji nekā nesaprot, arī pieder pie mūsu administratīvās gudrības speciālitātēm, kas izaugusi uz analīzes, novērošanas un tik smalku apsvērumu pamata, kādos mums nav sāncensu, tāpat kā nav politisku plānu sastādīšanā un solidarismā.

Tikai jezuīti varētu šinī ziņā sacensties ar mums, bet mēs pratām viņus diskreditēt bezprātīgā pūļa acīs kā atklātu organizāciju, paši ar savu slepeno organizāciju palikdami ēnā. Starp citu, vai pasaulei nav vienalga, kas būs viņas valdnieks – katoļu galva, vai mūsu despots no Cianas asinīm?! Mums, izredzēto tautai, tas nebūt nav vienalga.

Pagaidām mūs varētu pieveikt vispasaules goju koalīcija; bet no šīs puses mūs sargā viņu savstarpējo dziļo nesaskaņu saknes, kas vairs nav izraujamas. Mēs izspēlējam citu pret citu goju personīgos un tautiskos aprēķinus, reliģisko un cilšu naidu, ko esam audzējuši viņu sirdīs divdesmit gadusimtenju laikā. Pateicoties visam tam, neviena valsts nekur neatradīs atbalsta savai izstieptai rokai, jo katram jādomā, ka vienošanās pret mums nav izdevīga viņam pašam. Mēs esam pārāk stipri – ar mums jārēķinās. Valstis nevar noslēgt bez mūsu slepenas līdzdalības pat nenozīmīgu privātu vienošanos.

Per Me reges regnant – „caur Mani valda valdnieki”. Bet pravieši mums teikuši, ka pats Dievs mūs izredzējis par visas pasaules valdniekiem. Dievs mūs apbalvojis ar ģeniālītāti, lai mēs varētu veikt savu uzdevumu. Ja pretinieku nometnē būtu kāds ģēnijs, viņš vēl cīnītos ar mums, bet atnācējs nav vecā iedzīvotāja cienīgs: cīņa starp mums būtu tik nežēlīga, kādu vēl pasaule nav redzējusi.

Un viņu ģenijs arī nokavētos. Visus valsts mēchanismu riteņus dzen spēks, kas atrodas mūsu rokās, un šis spēks ir zelts. Mūsu gudrajo izgudrotā politiskās ekonomijas zinātne jau sen ir kapitālam piešķīrusi karalisku prestižu.

Kapitālam, lai tas varētu darboties bez ierobežojumiem, jāiegūst monopolu brīvība tirdzniecībā un rūpniecībā, ko neredzama roka jau arī piepilda visās pasaules daļās. Tāda brīvība dos politisku varu rūpniekiem, kas kalpos tautas apspiešanai. Tagad svarīgāk atbrūnot tautas, nekā vest viņas karā, svarīgāk izmantot iedegušās kaislības mūsu labā, nekā viņas apdzēst, svarīgāk pārņemt un iztulkot svešas domas pa savai modei, nekā tās izdeldēt. Mūsu valdības galvenais uzdevums – ar kritiku novājināt sabiedrisko domāšanu, atradināt no pārdomām, kas ierosina pretsparu, novirzīt prāta spēkus uz tukšas daiļrunības apšaudīšanas.

Visos laikos kā tautas, tā atsevišķas personas uztver vārdus tā, it kā tie būtu darbi. Viņi apmierinās ar to, ko tiem rāda, visai reti interesēdamies par to, vai sabiedriskajā laukā apsolītais arī pildīts. Tādēļ mēs dibināsim reklāmu iestādes, kas daiļrunīgi pierādīs progresa veicināšanu.

Mēs piesavināsimies visu partiju, visu virzienu liberālo fizionomiju un piešķīrsim to orātoriem, kas runās tik daudz, ka visi pārpūlēsies no runu klausīšanās un sāks just riebumu pret runājošiem.

Lai saņemtu sabiedrisko domu rokās, vajag viņu apmulsināt no visām pusēm izsakot tikdaudz pretrunīgo domu un tik ilgi, kamēr goji pazudīs viņu labirintā un sapratīs, ka vislabāk nepieturēties ne pie kādiem uzskatiem politiskos jautājumos, kuŗus sabiedrībai nav dots zināt, tādēļ, ka viņus zin tikai tas, kas sabiedrību vada. – Tas ir pirmais noslēpums.

Otrs noslēpums, ko vajag zināt, lai valdīšana sekmētos, ir tas, ka vajag tiktāl pavairot ļaužu trūkumus – ieradumus, kaislības, kopardzīves normas, lai nevienam nevarētu nekā izšķirt šajā chaosā, un ļaudis tādēļ vairs nesaprastu citu citu. Šis solis mums vēl noderēs, lai sētu naidu visās partijās, skaldītu visus kolektīvos spēkus, kas vēl negrib padoties, atņemtu drosmi katrai personīgai iniciatīvai, kas varētu kaut kā traucēt mūsu lietu.

Nav nekā bīstamāka par personīgu iniciatīvu: ja viņa ir ģeniāla, tad tā var veikt vairāk par ļaužu miljoniem, kuŗos mēs esam iesējuši nesaticības sēklu. Mums jāvada goju sabiedrību audzināšana tā, lai katra, pasākuma priekšā, kur vajadzīga iniciatīva, viņi bezcerīgā bezspēkā nolaistu rokas. Saspiļējums, ko rada darbības brīvība, vājina spēkus, kad nākas sadurties ar cita brīvību. No tā rodas smagi morāliiski satricinājumi, vilšanās, neveiksmes. Ar visu to tā nokausēsīm gojus, ka piespiedīsim viņus mums piedāvāt starptautisku varu, kas sava stāvokļa dēļ varēs bez lūzumiem uzsūkt sevī visas pasaules valstu spēkus un nodibināt V i r s v a l d ī b u. Tagadējo valdnieku vidū mēs noliksīm briesmoni, kas sauksies par Virsvaldības Administrāciju. Viņa rokas būs izstieptas uz visām pusēm kā knaibles, ar tik kolosālu organizāciju, ka tā nevarēs neiekarot visas tautas”.

SESTAIS PROTOKOLS

Monopoli; goju mantas atkarība no tiem. Aristokrati zaudē zemi. Zemes parādi. Tirdzniecība, rūpniecība un spekulācija. Greznība. Darba algas pacelšana un pirmās nepieciešamības priekšmetu sadārdzināšanās. Anarchisms un žūpība. Ekonomisko teoriju propagandas slepenā nozīme.

„Drīz mēs sāksim dibināt milzīgus monopolus – kolosālu bagātību rezervuārus, no kuriem arī lielākie goju īpašumi kļūs tiktāl atkarīgi, ka viņi nogrims līdz ar valstu kreditu tūlīt otrā dienā pēc politiskās katastrofas...”

Šeit klātesošie ekonomistu kungi, apsveriet šīs kombinācijas nozīmi!...

Visiem līdzekļiem mums vajag celt savas Virsvaldības nozīmi, nostādot to par labvēli un atalgotāju tiem, kas mums labprātīgi padevušies.

Goju aristokratijas kā politiska spēka vairs nav – ar to nav ko rēķināties; bet kā zemes īpašniece viņa mums kaitīga ar to, ka patstāvīgi gūst līdzekļus savai eksistencei. Tādēļ mums katrā ziņā tai jāatņem zeme. Labākais līdzeklis priekš tā – palielināt zemes klaušas, lai viņa iekrīt parādos. Šādi soļi pilnīgi nospiedīs zemturību.

Pēc savas iedzimtības goju aristokrati nemāk iztikt ar mazumu un ātri izputēs.

Tanī pašā laikā pastiprināti jāpabalsta tirdzniecība un rūpniecība, bet, galvenais, spekulācija, kuņas uzdevums ir pretsvars rūpniecībai; ja nebūs spekulācijas, tad rūpniecība palielinās privātos kapitālus un sekmēs zemkopības pacelšanu, atsvabinot zemi no parādiem, kas ietaisīti zemes bankās. **V a j a d z ī g s,** lai rūpniecība atņemtu zemei kā darba rokas, tā kapitālu un caur spekulāciju nodotu mūsu rokās visas pasaules naudu, padarot visus gojus par proletāriešiem. Tad goji locīsies mūsu priekšā, lai tikai dabūtu tiesības eksistēt.

Lai izpostītu goju rūpniecību, mēs dosim spekulācijai palīgā mūsu pašu attīstīto goju lielo kāri pēc greznuma, pēc visu aprijošā greznuma. **P a c e l s i m d a r b a a l g a s,** kas tomēr nedos strādniekiem nekāda labuma, jo tanī pašā laikā mēs sadārdzināsim pirmās nepieciešamības priekšmetus it kā zemkopības un lopkopības pagrimšanas dēļ; bez tam mēs mākslīgi un dziļi sabojāsim ražošanas avotus, pieradinādami strādniekus pie anarchijas un reibinošiem dzērieniem, un līdz ar to darīdami visu, **l a i i z d z ī t u n o z e m e s v i s u s g o j u i z g l ī t o t o s s p ē k u s.** Lai lietu īstenība neatklātos gojiem priekšlaicīgi, mēs to aizsegsim it kā ar cenšanos pakalpot strādnieku šķirai un lielajiem ekonomiskajiem principiem, par kuriem ved intensīvu propagandu mūsu saimnieciskās teorijas”.

SEPTĪTAIS PROTOKOLS

Bruņošanās saprindzināšanas mērķis. Rūgšana, ķildas un ienaidis visā pasaulē. „Goju” pretdarbības saskaldīšana ar kaņiem un vispārēju kaņu. Noslēpumainība noteic politikas sekmes. Prese un sabiedriskā doma. Amerikas un Ķīnas lielgabali.

„Bruņošanās pastiprināšana, policijas štātu palielināšana, – tas viss ir augšminēto plānu nepieciešams papildinājums. Nepieciešams panākt, lai visās valstīs bez mums būtu tikai proletāriešu masas, nedaudzi mums padevīgi miljonāri, policija un zaldāti.

Visā Eiropā, bet caur attiecībām ar to arī citos kontinentos, mums jārada rūgšana, nemieri un naidis. Tas dod divkāršu labumu: pirmkārt, visas valstis jūt pret mums respektu, jo tās labi zina, ka mēs pēc savas vēlēšanās varam radīt nekārtības vai arī ievest kārtību. Visas šīs valstis pieradušas pie mūsu pastāvīgā spiediena; otrkārt, ar intrigām mēs sarežģīsim visus pavedienus, ko esam izvilkuši starp valdību kabinetiem ar politiku, saimnieciskiem līgumiem un parādu saistībām.

Lai to panāktu, mums pie sarunām un vienošanās jāapbruņojas ar viltību un lielu izmanību, bet tā saucamā „oficiālā valodā” pieturēsimies pie pretējas taktikas – izliksimies godīgi un pretimnākoši. Tādā kārtā goju tautas un valdības, kuņas mēs esam pieradinājuši skatīties tikai uz to pusi, kuņu viņiem rādām, mūs vēl noturēs par labdaļiem un cilvēku dzimuma glābējiem.

Uz katru pretdarbību mums jābūt gataviem atbildēt ar kaņu no tās valsts kaimiņu puses, kas uzdrošināsies mums darboties pretī, bet, ja arī šie kaimiņi iedomāsies kolektīvi uzstāties pret mums, tad mums jādod atspars ar vispārēju kaņu.

Politikas panākumus galvenokārt noteic viņas pasākumu slepenība: diplomāta vārdiem nav jābūt saskaņotiem ar viņa darbiem.

Mums jāpiespiež goju valdības darboties mūsu plaši iecerētā plāna labā (kas jau tuvojas iecerētam noslēgumam) it kā ar sabiedrisko domu, ko mēs esam slepenībā sagatavojuši ar tā sauktās „lielvalsts” – preses palīdzību, kas visa, atskaitot nedaudzus neievērojamus izņēmumus, jau atrodas mūsu rokās.

Vārdu sakot, lai raksturotu mūsu sistēmu Eiropas goju valdību savaldīšanā, mēs vienai no viņām parādīsim savu spēku ar atentātiem, tas ir, teroru, bet visām, tas ir ja pielaistu viņu sacelšanos pret mums, atbildēsim ar Amerikas, Ķīnas vai Japānas lielgabaliem”.

ASTOTAIS PROTOKOLS

Juridisko tiesību divdomīga izlietošana. Brīvmūrnieku valdīšanas atbalstītāji. Sevišķās skolas un virsizglītības audzināšana. Ekonomisti un miljonāri. Kam uzticēt atbildīgus posteņus valdībā?

„Mums jānodrošinās ar visiem ieročiem, kuņģus mūsu pretinieki varētu izlietot pret mums. Mums vajadzēs izmeklēt tiesiskās vārdnīcas vissmalkākos izteicienos un „āķos” attaisnojumu tiem gadījumiem, kad būs vajadzīgs taisīt spriedumus, kas varētu izlikties pārdroši un netaisni, jo svarīgi šos spriedumus ietvert tādos izteicienos, kas izliktos pēc tiesiskā rakstura augstākās morāles noteikumiem.

Mūsu valdībai jāpulcina ap sevi visi civilizācijas spēki, kuņģu vidū tai būs jādarbojas. Viņa pulcinās ap sevi publicistus, juristus – praktiķus, administrātorus, diplomātus un, beidzot, cilvēkus, kas sagatavoti „virsizglītības” audzināšanā mūsu sevišķās skolās.

Šie ļaudis zinās visus sociālās dzīves noslēpumus, pratīs visas valodas, kas sastādītas no politiskiem burtiem un vārdiem; viņi tiks iepazīstināti ar visām cilvēka dabas slepenajām pusēm, ar visām slepenajām sfērām, uz kuņģam viņiem vajadzēs spēlēt. Šīs sfēras ir – goju domāšanas veids, viņu tieksmes, trūkumi, netikumi un dažādas īpašības, šķiru un kārtu īpatnības.

Saprotams, ka mūsu varas ģeniālie līdzdarbinieki, par kuņģiem es runāju, netiks ņemti no to goju vidus, kas pieraduši strādāt administratīvo darbu, nenopūlēdamies ar domām, ko ar to panāk, nedomājot par to, kam šis darbs vajadzīgs. Goju administrātori paraksta papīrus, tos nelasdami, viņi kalpo aiz mantkārbas vai godkārbas.

Mēs pulcināsim ap savu valdību veselu ekonomistu pasauli. Lūk, tādēļ ekonomiskās zinātnes ir galvenais žīdu mācību priekšmets. Mūs ielenks vesela plejada baņķieŗu, rūpnieku, kapitālistu, bet galvenais, miljonāru, jo, pēc būtības: visu izšķirs ciparu valoda.

Pagaidām, kamēr vēl būs nedroši valstu atbildīgos amatus nodot mūsu brāļiem žīdiem, mēs tos uzticēsim personām, kuņģu pagātne un raksturs tos kā bezdzibens šķiŗ no tautas, tādiem ļaudīm, kuņģiem, mūsu priekšrakstu neizpildīšanas gadījumā, atliktos sagaidīt tikai tiesu vai izsūtīšanu – tas tāpēc, lai viņi aizstāvētu mūsu intereses līdz savam pēdējam elpas vilcienam”.

DEVĪTAIS PROTOKOLS

Brīvmūrnieku principu pielietošana tautu pāraudzināšanas darbā. Brīvmūrnieku parole. Antisemitisma nozīme. Brīvmūrnieku diktatūra. Terors. Kas kalpo brīvmūrniecībai. „Goju” valstu „redzīgo” un „aklo” spēku starpība. Varas kopība ar tautu. Liberālā patvaļa. Izglītības un audzināšanas iekāršana. Viltus teorijas. Likumu tulkošana. Mētopolitēnu ejas.

„Piemērojot mūsu principus, grieziet vērību uz tās tautas raksturu, kuņģas zemē jūs atradīsities un darbosities; vispārējai, vienādai to pielietošanai, iekams tauta nav pāraudzināta pēc mūsu prāta, nebūs sekmi. Bet esiet to pielietošanā ļoti uzmanīgi; jūs redzēsiet, ka nepaies ne desmit gadu, pats stingrākais raksturs mainīsies, un mēs pieskaitīsim jauno tautu to rindai, kas mums jau padevušās.

Mūsu liberālās, īstenībā brīvmūrnieciskās paroles vārdus – „brīvība, brālība, vienlīdzība” – pēc savas nāksanas pie varas nomainīsim pret viņu ideju. Mēs teiksim: „brīvības tiesības, vienlīdzības pienākums, brālības ideāls” un... tversim āzi aiz ragiem... Faktiski mēs jau esam iznīcinājuši visas valdības, izņemot mūsējo, kaut gan juridiski tādu vēl ir daudz. Ja tagad dažas valstis arī protestē pret mums, tad tas notiek tikai formas dēļ un pēc mūsu pašu ieskata un rīkojuma, jo viņu antisemitisms mums vajadzīgs, lai valdītu pār mūsu mazajiem brāļiem. Nepaskaidrošu to tuvāk, jo par to jau vairākkārt esam runājuši.

Īstenībā mums nav nekādu šķēršļu. Mūsu Virsvaldība atrodas tajos ārpuslikuma apstākļos, kuņģus parasts nosaukt enerģiskā un stiprā vārdā – par d i k t ā t ū r u. Pēc sirdsapziņas varu teikt, ka patlaban mēs esam likumdevēji, mēs tiesajam, sodām un apžēlojam, mēs sēdam karaspēka virspavēlnieka zirgā. Mēs valdām ar stipru gribu, jo mūsu varā atrodas kādreizējās stiprās partijas atliekas, kas tagad mūsu iekārta. Mūsu rokās atrodas neatturama godkārbība, degoša rijība, nežēlīga atriebība, ļaunums un naids.

No mums ceļas visu aptveŗošs terors. Mums kalpo visādu uzskatu visu doktrīnu cilvēki: monarchijas atjaunotāji, demagogi, sociālisti, komūnāri un dažādi utopisti. Mēs viņus visus esam iejūguši darbā: katrs no

savas puses tie zāģē pēdējos varas balstus, cenšas apgāzt katru kārtību. Visas valstis ir nomocītas ar šādu rīcību: viņas alkst miera, gatavas miera dēļ ziedot visu; bet mēs viņas neliksim mierā, kamēr tās atklāti un padevīgi neatzīs mūsu internacionālo Virsvadību.

Tauta sākusi brēkt par to, ka nepieciešami atrisināt sociālo jautājumu ar starptautisku vienošanos. Aiz saskaldīšanās partijās viņi visi nokļuvuši mūsu rīcībā, jo priekš tā, lai varētu sacensties cīņā, vajadzīga nauda, bet tā visa pieder mums.

Mums būtu jābaidās no goju valdnieku redzīgā spēka apvienojuma ar aklo tautas spēku, bet mēs esam spēruši visus vajadzīgos soļus, lai tādā apvienojums nenotiktu: starp abiem šiem spēkiem mēs esam uzcēluši viņu savstarpējā terora sienu. Tādā kārtā tautas aklais spēks paliek par mūsu atbalstu, un mēs, tikai mēs vien būsim tam par vadītāju un protams, virzīsim to uz savu mērķi.

Lai aklā roka nevarētu atsvabināties no mūsu vadības, tad mums pa laikam jāatrodas ciešā sakarā ar to, ja ne personīgi, tad caur saviem uzticamiem brāļiem. Kad mūsu vara būs vispār atzīta, tad mēs ar tautu sarunāsimies personīgi laukumos un mācīsim viņiem politikas jautājumus tādā virzienā, kāds mums būs vajadzīgs.

Kā pārbaudīt, ko māca lauku skolās? Ko teiks valdības sūtnis vai pats valdnieks, tas nevar palikt nezināms visai tautai, jo tautas balss to ātri izplatīs.

Lai pārāgri neiznīcinātu goju iestādes, mēs tām pieskārāties ar ievingrinātu roku un satvērām savā rokā viņu mēchanisma atspeļu galus. Šīs atspere bija stingrā un taisnīgā kārtībā, bet mēs tās vietā radījām liberālu, nekārtīgu patvaļu. Mēs pieskārāties jurisdikcijai, vēlēšanu kārtībai, presei, personas brīvībai, bet, galvenais – izglītībai un audzināšanai kā brīvas dzīves stūrakmeņiem.

Mēs apmuļķojām, apreibinājām un p a v e d ā m g o j u j a u n a t n i, audzinādami to pēc apzināti melīgiem, bet no mums viņai uzspiestiem principiem un teorijām.

Virsvadības likumiem, nepārgrozot tos būtībā, bet tikai sakropļojot viņus ar pretrunīgiem tulkojumiem, mēs esam radījuši kaut ko grandiozu rezultātu ziņā. Šie rezultāti izteicās papriekšu tādā kārtā, ka tulkojumi vispirms nomaskoja likumus, bet pēc pavisam aizklāja to valdību skatiem tāpēc, ka neviens nevar pārredzēt tik sarežģītu likumdošanu.

No šejienes nāk teorija par tiesāšanu pēc sirdsapziņas.

Jūs sakāt, ka pret mums notiks sacelšanās ar ieročiem rokās, ja ļaudis pirms laika sapratīs lietas kodolu; bet pret to mums ir padomā tāds teroristisks manevrs, kas liks nodrebēt pašiem drošsirdīgākajiem: uz to laiku būs visās galvaspilsētās ierīkotas apakšzemes dzelzceļu (metropolitēnu) ejas – koridori, no kurienes šīs galvaspilsētas varēs uzspriecināt ar visām viņu organizācijām un valstu dokumentiem.”

DESMITAIS PROTOKOLS

Ārišķīgais politikā. Zemiskuma „ģeniālība”. Ko sola brīvmūrnieku valsts apvērsums? Vispārēja nobalsošana. Pašnozīmība. Brīvmūrniecības līdeži. Brīvmūrniecības ģeniālais vadītājs. Iestādes un viņu funkcijas. Liberālisma inde. Satversme – partiju ķildu skola. Republikāniskā ēra. Prezidenti – brīvmūrniecības kreatūras. Prezidentu atbildība. „Panama”. Deputātu palātas un prezidenta loma. Brīvmūrniecība – likumdevēja vara. Jaunā republikāniskā satversme. Pāreja uz brīvmūrnieku „patvaldību”. „Vispasaules cara” izsludināšanas moments. Slimību iepotēšana un citas brīvmūrnieku nelietības.

„Šodien es saku, atkārtodams jau agrāk teikto, un lūdzu jūs atcerēties, ka valdības un tautas politikā apmierinās ar to, kas tiek rādīts no ārienes. Un kā gan lai viņi saskata lietu aplēpto pusi, kad viņu pārstāvji par vissvarīgāko tur izpriecu. Priekš mūsu politikas ir ļoti svarīgi zināt šo sīkumu: tas mums palīdzēs, pārējot apspriest valsts varas dalīšanu, vārda, preses reliģijas (ticības) brīvību, biedrošanās tiesības, vienlīdzību likuma priekšā, īpašuma, dzīvokļa neaizsakaamību, nodokļus (apslēptā nodokļa ideja), likuma atpakaļejošo spēku. Visi šie jautājumi ir tādi, ka tiem nekad nevajaga pieskarties tieši un atklāti tautas priekšā. Tajos gadījumos, kad tos nepieciešami pieminēt, nevajaga viņus uzskaitīt, bet tikai paziņot bez sīkāka paskaidrojuma, ka mēs atzīstam modernos tiesību principus. Šīs noklusēšanas nozīme ir tā, ka nenosauktais princips mums atstāj rīcības brīvību nemanot izmest no tā vienu vai otru daļu; bet ja šos principus uzskaitām, tad viņi jau visi it kā būs piešķirti.

Tauta sevišķi mīl un cienī politiskās varas ģenijus un par visām viņu varmācībām izsakās: nelietīgi, nelietīgi, bet cik veikli!... Acu apmānīšana, bet kā nospēlēta, cik lieliski, bezkaunīgi!...

Mēs ceram pieaicināt visas nācijas pie mūsu projektētās jaunās fundamentālās ēkas celšanas darba. Lūk, tādēļ mums vispirms nepieciešams iegūt un nodrošināt sev to taisni nekautrīgo uzņēmību un gara spēku, kas mūsu darbinieku personā salauzīs visus šķēršļus mūsu ceļā.

Kad mēs izdarīsim valsts apvērsumu, tad teiksim tautām: „viss gāja ļoti slikti, visi ir daudz cietuši. Mēs iznīcinām jūsu moku cēloni: tautības, robežas, naudas dažādību. Protams, jūs varat dot savu spriedumu par mums, bet vai tas būs taisnīgs, ja jūs to apstiprināsiet, pirms neesat baudījuši to, ko mēs jums dodam...”

Tad viņi mūs cildinās un nesīs uz rokām, vienprātīgā cerību un pašlūgības priekā. Balsošana, ko esam

izlietojuši par ieroci savai tikšanai pie varas, pieradinādami pie tās pat mazākās cilvēces locekļu vienības, sastādīdami grupu sapulces un vienošanās, – **b e i g s s a v u g a i t u**, izspēlēs savu pēdējo lomu tautas vienprātībā, kas vēlēšies iepazīties ar mums tuvāk, pirms nosodīt mūs.

Tādēļ mums visi jāved balsot, bez šķiru un cenza izšķirības, lai nodibinātu vairākuma absolūtismu, ko nevar dabūt no inteligentām, cenza šķirām. Tādā kārtā pieradinot visus pie domām par pašnozīmi, mēs salauzīsim goju **ģ i m e n e s** nozīmi un viņas audzinošo vērtību, novērsīsim individuāli apdāvināto izcelšanos, kuŗiem mūsu vadītais pūlis neļaus ne izcelties, ne arī izteikties: viņš pieradīs klausīt tikai mūs, no kuŗiem saņems atlīdzību par paklausību un uzmanību. Ar to mēs radīsim aklū varu, kas nevarēs nekur kustēt bez mūsu aģentu vadības, kuŗus mēs esam iecēluši tam par līderiem. Tauta padosies šim režīmam, zinādama, ka no šiem līderiem atkarīga peļņa, dāvanas un visādu labumu saņemšana.

Valdīšanas plānam jādzimst gatavam no vienas galvas tādēļ, ka tas nav nostiprināms, ja pielaidīsim viņa sasmalcināšanu dažādos padomos. Mēs varam gan zināt darbības plānu, bet ne **a p s p r i e d ī s i m** to, lai neizjauktu tā ģeniālību, sastāvdaļu sakarību, nevājinātu katra punkta slepenās nozīmes praktisko spēku. Ja šim līdzīgu darbu apspriedīsim un grozīsim daudzbalstīgā balsošanā, tad tam paliks to ļaužu garīgās nesapratnes zīmogs, kas nav izpratuši visu nodomu dziļumu un kopsakarību. Ir vajadzīgs, lai mūsu plāniem būtu spēks un tie būtu praktiski izdomāti. Tādēļ mums nevajaga mest sava vadoņa ģeniālo darbu pūlim vai pat aprobežotai sabiedrībai priekšā tā iznīcināšanai.

Šie plāni pagaidām neapsviedīs pastāvošās iestādes otrādi. Viņi tikai apmainīs to ekonomiju un, tā tad, visu viņu gaitas kombināciju, kas tādā veidā dosies pa mūsu plānos paredzēto ceļu.

Ar dažādiem nosaukumiem visās valstīs pastāv apmēram viens un tas pats: pārstāvniecība, ministrijas, senāts, valsts padome, likumdevējs un izpildu korpusi. Man nav jums jāpaskaidro šo iestāžu savstarpējo attiecību mehānisms, jo tas jums labi zināms; grieziet tikai vērtību uz to, ka katra no minētajām iestādēm atbilst kādai svarīgai valsts funkcijai, pie kam lūdzu ņemt vērā, kā vārdam „svarīgs” es attiecinu nevis uz iestādi, bet uz funkciju, tā tad, nav svarīgas iestādes, bet gan viņu funkcijas. Iestādes ir sadalījušas savā starpā visas pārvaldes funkcijas – administratīvo, likumdevēju, izpildu, tāpēc viņas sāka darboties valsts organismā kā organi cilvēka ķermenī. Ja samaitāsim vienu valsts mašīnas daļu, tad valsts saslims kā cilvēka ķermenis un... nomirs.

Kad mēs ievadījām valsts organismā liberālisma indi, visa viņa politiskā komplekcija pārmainījās: valsts saslima ar nāvīgu kaiti – asins sadalīšanās. Mums atliek tikai gaidīt viņas agonijas galu.

No liberālisma piedzima konstitucionālās valstis, kas nomainīja gojus glābjošo patvaldību, bet satversme, kā jūs labi zināt, nav nekas cits, kā ķildu, naida, strīdu, nesaskaņu, neauglīgas partiju aģitācijas, partejisku tendenču – ar vārdu sakot, visa tā skola, kas valsts darbību padara bezpersonisku. Tribīne ne sliktāk par presi notiesāja valdības uz bezdarbību un bezspēcību un ar to padarīja viņas par nederīgām, liekām, kādēļ arī daudzās valstis nogāzās. Tad kļuva iespējama republikāniskā ēra, un tad mēs apmainījām valdnieku pret valdības karikatūru – prezidentu, kas bija ņemts no tautas, no mūsu kreatūru vidus, mūsu vergiem. Šis bija pamats mīnai, ko mēs parakām zem goju tautas jeb, pareizāk sakot, goju tautām.

Tuvākā nākotnē mēs iestādīsim prezidentu atbildību.

Tad vairs neievērosim nekādas ceremonijas izveidojot to, par ko atbildēs mūsu bezpersoniskā kreatūra. Kas mums par to, ja retākas kļūs to rindas, kas dzenas pēc varas, ja sāksies apjukums tādēļ, ka nevarēs atrast prezidentus, apjukums, kas galīgi dezorganizēs valsti...

Lai novestu savu plānu pie tāda rezultāta, mēs sagatavosim tādu prezidentu ievēlēšanu, kuŗiem pagātnē ir kāda neatklāta tumša lieta, kāda „panāma” – tad viņi kļūs mūsu priekšrakstu uzticami izpildītāji, jo baidīsies no atklājumiem, un arī tādēļ, ka katram cilvēkam, kas ticis pie varas, piemīt tieksme paturēt privilēģijas, priekšrocības un godu, kas saistīts ar prezidenta amatu. Tautas vietnieku nams segs, aizstāvēs, ievēlēs prezidentus, bet mēs viņai atņemsim tiesības ierosināt likumus un to grozījumus, jo šīs tiesības mēs piešķirsim atbildīgajam prezidentam, kas būs lelle mūsu rokās. Sprotams, tad prezidenta vara kļūs par uzbrukumu visādiem uzbrukumiem, bet mēs viņam piešķirsim pašaizsardzībai tiesību griezties pie tautas pēc viņas sprieduma, apejot tās vietniekus, tas ir pie tā paša mūsu aklā kalpa – pūļa vairākuma. Neatkarīgi no tā mēs piešķirsim prezidentam tiesību izsludināt kara stāvokli. Šo pēdējo tiesību motivēs ar to, ka prezidentam, kā visas valsts bruņoto spēku vadonim, vajaga turēt viņus savā rīcībā gadījumam, ja būtu jāaizsarga jaunā republikāniskā satversme, kuŗu aizsargāt viņam ir tiesība kā šīs satversmes atbildīgajam pārstāvim.

Sprotams, tādos apstākļos svētās vietas atslēga atradīsies mūsu rokās, un neviens, izņemot mūs, vairs nevarēs vadīt likumdevēju varu.

Bez tam, mēs līdz ar jaunās republikāniskās satversmes ieviešanu atņemsim tautas vietnieku namam tiesību, iesniegt jautājumus valdībai par viņas soļiem, motivēdami to ar politiskā noslēpuma saglabāšanas vajadzību. Tālāk, ar jauno satversmi mēs samazināsim tautas vietnieku skaitu līdz minimumam, līdz ar to samazinādami politiskās kaislības un kaislību uz politiku. Bet ja viņas, pretēji gaidītajam, iedegsies arī šinī mazumā, tad mēs tās iznīcināsim pilnīgi, griežoties pie tautas vairākuma...

No prezidenta būs atkarīga tautas vietnieka nama un senāta priekšsēdētāja un tā biedra iecelšana. Mēs atcelsim parlamentu pastāvīgās sesijas un samazināsim viņu sēdes uz dažiem mēnešiem. Bez tam, prezidentam, kā izpildu varas priekšniekam būs tiesība sasaukt vai atlaist parlamentu un atlaišanas gadījumā novilcināt jauna parlamenta sasaukšanu. Bet, lai šo visu, būtībā nelikumīgo darbību sekas

priekšlaicīgi samērā ar mūsu plāniem nekristu uz mūsu iestādīto prezidentu atbildību, tad mēs ministriem un citiem augstākās administrācijas ierēdņiem ap prezidentu iedvesīsim domu, apiet viņa rīkojumus ar savu pašu rīcību, līdz ar to kļūstot atbildīgiem viņu vietā...

Šo lomu mēs sevišķi rekomendējam dot pildīt senātam, valsts padomei vai ministru padomei, bet ne atsevišķai personai.

Prezidents iztulkos pēc mūsu ieskata to pastāvošo likumu nozīmi, kas dažādi tulkojami; pie tam viņš tos anulēs, kad mēs viņam norādīsim uz šādu vajadzību; bez tam, viņam būs tiesības likt priekšā pagaidu likumus un pat valdības konstitucionālā darba pārgrozīšanu, motivējot kā vienu tā otru ar valsts augstākā labuma prasībām.

Ar tādiem paņēmieniem mēs gūsim iespēju pamazām, soli pa solim, iznīcināt visu to, ko sākumā, stājoties mums mūsu tiesībās, būsīm spiesti uzņemt valstu konstitūcijās, lai tad pārietu pie ikvienas konstitūcijas anulēšanas nemanāmā veidā, kad pienāks laiks visas valdības pārvērst **m ū s u p a t v a l d ī b ā**.

Mūsu patvaldnieka atzīšana var notikt arī pirms satversmes iznīcināšanas: šis atzīšanas moments iestāsies, kad tautas, nemieru un mūsu sagatavotās valdnieku nevarības nomocītas, sāks saukt: „novāciet tos pie malas un dodiet mums vienu vispasaules caru, kas lai mūs apvieno un iznīcina ķildu cēloņus – robežas, tautības, ticības, valsts aprēķinus un lai dod mums mieru, ko veltīgi gaidīt no mūsu valdniekiem un pārstāvjiem...”

Bet jūs paši labi zināt, ka lai tamlīdzīgas vēlēšanās varētu izpausties visu tautu vārdā, tad nepieciešams visās zemēs duļķot valdību un tautu attiecības, lai visus nokausētu ar nesaderību, ienaidu, cīņām, savstarpēju neieredzēšanu un pat mocībām, ar badu, slimību iepotēšanu, trūkumu, lai goji neredzētu citas izejas, kā meklēt patvērumu pie mūsu naudas un pilnīgas valdīšanas.

Bet, ja mēs dosim tautām iespēju atvilkt elpu, tad mums ilgotais brīdis diezin vai jeb kad iestāsies.”

VIENPADSMITĀIS PROTOKOLS

Jaunā satversmes programma. Daži paredzētā apvērsuma sīkumi. „Goji” kā aitu bars. Slepēnā brīvmūrniecība un viņas „redzamās” ložas.

„Valsts padome būs organs, kas pastrīpos valdnieka varu; viņa, likumdevēju korpusa ārišķīgā daļa, būs it kā likumu un valdnieka noteikumu redakcijas komisija.

Tā tad, lūk, jaunās, jaunradāmās satversmes programma. Mēs noteiksim likumus, tiesības un tiesas iekārtu: 1) ar priekšlikumiem likumdevēju korpusam; 2) ar prezidenta rīkojumiem, vispārēju noteikumu veidā, senāta un valsts padomes lēmumu veidā, ministru noteikumu veidā; 3) izdevīgam momentam iestājoties – ar valsts apvērsumu.

Apmēram noteikuši rīcības veidu, ķersimies pie to kombināciju sīkumiem, kuŗām mums atliks noslēgt valsts aparāta gaitas pārkārtojumu augšā minētajā virzienā. Ar šīm kombinācijām es saprotu preses brīvību, biedrošanās brīvību, sirdsapziņas brīvību, vēlēšanu sistēmu un daudz ko citu, kam būs jāpazūd no cilvēces repertuāra vai arī jātiek radikāli pārgrozītam otrā dienā pēc jaunās satversmes pasludināšanas.

Tikai šinī momentā mēs varēsīm uzreiz izsludināt visus mūsu lēmumus, jo vēlāk katrs redzams pārgrozījums būs bīstams sekojošo iemeslu pēc: ja šo pārgrozījumu izdarīs ar stingru bardzību aprobežojumu ziņā, tad tas var novest līdz izmisumam, ko radīs bailes no jauniem pārgrozījumiem tajā pašā virzienā; bet ja sekos mīkstinājumi, tad teiks, ka mēs esam atzinuši savu kļūdīšanos, un tas aptumšos jaunās varas nemaldības oreolu, vai arī tauta sacīs, ka mēs esam nobijušies un jūtamies spiesti piekāpties, par ko neviens tikpat nepateiksies, jo domās, ka tas bija vajadzīgs... Tiklab viens, kā otrs ceļš kaitīgs jaunās satversmes prestižam. Mums vajag, lai no tās pirmās pasludināšanas brīža, kad tautas vēl būs notikušā apvērsuma apstulbinātas, kad tās vēl atradīsies terora ietekmē un nesapratnē, ikviens saprastu, ka mēs esam tik stipri, tik neievainojami, tik spēka pilni, ka mēs nekādā gadījumā nerēķināsimies ar tautām un ne tikai neveltīsim vērības viņu domām, un vēlējumiem, bet arī esam gatavi un spējīgi ar nesatricināmu varu apspiest to izteikšanu ik katrā brīdī un vietā, ka mēs esam paņēmuši ar reizi visu, kas mums bija vajadzīgs un ka mēs nekādā gadījumā nepielaidīsim tautas dalīties varā ar mums... Tad viņas aiz bailēm aizvērs acis un sāks gaidīt, kas notiks.

Goji ir aitu bars, bet mēs esam priekš viņiem vilki. Bet jūs zināt, kas notiek ar aitām, kad kūtī iekļūst vilki?

Viņi aizvērs acis arī vēl tāpēc, ka mēs viņiem apsolīsim atdot visas atņemtās brīvības **p ē c** miera ienaidnieku nomierināšanas un visu partiju savaldīšanas...

Vai vērts runāt par to, cik ilgi viņiem būs jāgaida uz šo atdošanu?...

Kādēļ mēs izdomājām un iedvesām gojiem visu šo politiku, iedvesām, nedevuši tiem iespējas saskatīt tās apslēpto pusi, – kādēļ gan, ja ne tādēļ, lai aplinkus ceļā sasniegtu to, kas mūsu izkaisītai ciltij nav sasniedzams tieši. Tas noderēja par pamatu mūsu **s l e p e n ā s b r ī v m ū r n i e c ī b a s** organizācijai,

kuŗu nepazīst un par kuŗas mēŗķiem pat nevar iedomāties tie goju lopi, kuŗus mēs esam piedabūjuŗi brīvmūrnieku loŗu āriŗķīgajā armijā, lai novērstu viņu ciltsbrāļu uzmanību.

Dievs ir licis mums, savai izredzētai tautai, izkaisīties, un ŗinī stāvoklī, kas visiem ŗķiet raksturojam mūsu vājumam, izpauŗas mūsu spēks, kas mūs tagad novedis pasaules valdniecības vārtu priekŗā.

Tagad vairs tikai nedaudz jāuzbūvē virs ieguldītājiem pamatiem.”

DIVPADSMITĀIS PROTOKOLS

Kā brīvmūrnieki izskaidro brīvību. Preses nākotne brīvmūrnieku valstī. Kontrole pār presi. Korespondentu aŗentūras. Kas ir progress pēc brīvmūrnieku uzskatiem? Vēl par presi. Brīvmūrnieku solidaritāte tagadējā presē. Provinces „sabiedrisko” prasību uzkurināŗana. Jaunā reŗīma nemaldība.

„Vārdu brīvība”, ko var izskaidrot daŗādi, mēs definējam tā:

„Brīvība ir tiesība darīt to, ko atļauj likums.” ŗāds vārda tulkojums mums noderēs tam nolūkam, ka katra brīvība būs mūsu rokās, jo likumi iznīcinās vai cels tikai to, ko mēs vēlēsimies pēc augŗā izskaidrotās programmas.

Ar presi mēs rīkosimies sekojoŗā kārtā. – Kādu lomu tagad spēlē prese? Viņa kalpo kaislību sakurināŗanai, kas mums nav vajadzīgas, vai arī partiju egoistiskiem nolūkiem. Viņa ir tukŗa, netaisna, melīga, un ļauŗu vairākums nemaz nesaprot, kam viņa kalpo. Mēs tai uzliksim seglus un saņemsim viņu stingri groŗos, to paŗu izdarīsim arī ar pārējiem iespieddarbiem, jo kāda gan nozīme mums paglābties no preses uzbrukumiem, ja mēs vēl paliekam par mēŗķi broŗūrai un grāmatai...

Mēs tagad dārgi izmaksājoŗo publicitātes produktu, dārgo tāpēc, ka vajaga viņu cenzēt, pārvērtīsim mūsu valsts ienesīgā postenī: mēs viņu apliksīm ar seviŗķu marku nodevu un ar nodroŗinājumu iemaksu pie preses organu vai spiestuvju dibināŗanas, kam vajadzēs pasargāt mūsu valdību pret katru preses uzbrukumu. Ja gadīties ŗāds uzbrukums, tad mēs uzliksīm nesaudzīgus sodus. Tādi līdzekļi – markas, droŗības naudas un ar viņām nodroŗinātie sodi nesīs valdībai milzīgu peļņu. Tiesa, partiju avīzes varētu arī naudas neŗēlot, bet mēs viņas aiztaisīsim, tiklīdŗz tās otrreiz mums uzbruks.

Neviens nevarēs nesodīts aizskart mūsu valdības nemaldības oreolu. Iemesls izdevuma slēgŗanai – lūk, aiztaisāmais organs bez pamata uztrauc ļauŗu prātus. Lūdzu jūs ņemt vērā, ka starp tiem, kas mums uzbruks, būs arī mūsu paŗu dibinātie organi, bet viņi uzbruks tikai tajos punktos, kur mēs jau būsīm nolēmuŗi izdarīt pārgrozības.

Neviens ziņojums nenonāks sabiedrībā bez mūsu kontroles. To mēs jau arī tagad sasniedzam ar to, ka visas ziņas saņem nedaudzas aŗentūras, kuŗu rokās tās saplūst no visām pasaules malām. ŗīs aŗentūras tad jau pilnīgi būs mūsu iestādes un publicēs tikai to, ko mēs rakstīsim viņām priekŗā. Ja tagad mēs esam mācējuŗi iekaŗot goju prātus tādā mēŗā, ka viņi visi skatās uz pasaules notikumiem caur mūsu viņiem uzliktajām krāsaino stiklu acenēm, ja tagad priekŗ mums nevienā valstī nav ŗķērŗļu, kas aizkrustotu pieeju pie tā, ko goji savā dumjībā sauc par valsts noslēpumiem – tad kas notiks tad, kad mēs sava vispasaules cara personā būsīm visu atzītie pasaules valdnieki?!...

Atgriezīsimies pie preses nākotnes. – Katrs, kas vēlēties būt par izdevēju, bibliotēkāru vai spiestuves īpaŗnieku, būs spiests sagādāt ŗai lietai noteiktu diplomu, kas pārkāpuma gadījumā nekavējoties tiks atņemts. Pie tādiem apstāķļiem domas ierocis kļūs par audzinoŗu ieroci mūsu valdības rokās, kas vairs nepielaidīs tautas masu maldīties pa dŗungļiem un sapņot par progressa labdarību. Kas gan no mums nezina, ka ŗie ŗķietamie labdarījumi nozīmē tieŗu ceļu uz neprātīgu sapņoŗanu, no kuŗas dzimuŗas cilvēku anarchistiskās attiecības savā starpā un pret valsts varu, tādēļ ka progress jeb, labāk sakot, ideja par progresu pavedināja domāŗanu uz visāda veida emancipāciju, nenosprauŗot tās robeŗas... Visi tā saucamie liberāļi ir anarchistu, ja ne darbu, tad domāŗ. Visi tie dzenas pēc brīvības māņiem, ieslīgstot patvaļībā, tas ir anarchijā – protestējot protesta dēļ...

Pāriesīm uz presi. Mēs viņu, tāpat kā visus citus tipografijas raŗojumus apliksīm ar marku nodevām no loksņēm un droŗības naudām, bet grāmatas, kuŗās mazāk par 30 lokŗņu – dubultā apmēŗā. Mēs viņas uzskatīsim par broŗūrām, lai no vienas puses samazinātu žurnālu skaitu, kas nozīmē vissliktāko iespieddarbu indi, bet no otras puses – ŗāds solis spiedīs rakstniekus sacerēt tik gaŗus darbus, ka tie tiks maz lasīti, seviŗķi vēl ievērojot grāmatu dārgumu. Bet tā literātūra, ko mēs izdosīm paŗi, lai ietekmētu sev vēlamā virzienā ļauŗu prātus, būs lēta un tiks ķertin izķerta. Nodoklis apvaldīs tukŗo kāri pēc literātūras, bet sodi literātus padarīs no mums atkarīgus. Ja arī atradīties rakstītāji pret mums, tad neradīties cilvēki, kas vēlēties viņu darbus iespiest. Pirms pieņemt kādu darbu iespieŗanai, izdevējam vai spiestuves īpaŗniekam vajadzēs iet uz iestādēm un lūgt atļauju. Tādā kārtā mums jau iepriekŗ būs zināmi pret mums gatavojamie uzbrukumi un mēs tos pārvarēsim, aizsteigdamies tiem priekŗā ar paskaidrojumiem apskatāmai tēmai.

Literātūrai un žurnālistikai piemīt vislielākais audzinoŗais spēks, tādēļ mūsu valdība iegūs žurnālu lielāko daļu. Tā tiks neitrālizēta privātās preses kaitīgā ietekme, un mēs iegūsīm milzīgu ietekmi uz ļauŗu prātiem... Ja mēs atļausīm iznākt desmit žurnāliem, tad paŗi nodibināsim trīsdesmit un tā tālāk, tādā pat veidā. Bet

publikai tas nav jāsaprot, tādēļ visi mūsu izdodamie žurnāli no ārienes liksies esam visdažādāko virzienu un uzskatu, tā tie iegūs uzticību un pievilks pie mums mūsu neko jaunu nedomājošos pretiniekus, kas tādā kārtā nonāks mūsu cilpā un tiks padarīti nekaitīgi.

Pirmā vietā stāvēs oficiāla rakstura organi. Viņi vienmēr sargās mūsu intereses, tādēļ to ietekme būs samērā niecīga.

Otrā – nostāsies oficiāli, kuŗu uzdevums būs pievilkt vienaldzīgos un remdenos.

Trešā – mēs nostādīsim it kā savu opozīciju, kas vismaz vienā no saviem organiem izliksies par mūsu antipodu. Mūsu īstie pretinieki savā sirdī noturēs šo viltus opozīciju par savējiem un atklās mums savas kārtis.

Visas mūsu avīzes būs visdažādāko virzienu – aristokrātiska, republikāniska, revolūcionāra, pat anarchistiska – saprotams, kamēr vēl būs satversme... Viņām, kā indiešu dieviņam Višnu, būs simts rokas, no kuŗām katra taustīs pulsu kaut kādai „sabiedriskai domai”. Kad pulss paātrināsies, tad šīs rokas vedīs sabiedrisko domu pretī mūsu mērķim, jo uztraucies subjekts zaudē saprātību un viegli padodas iedvesmei. Tie muļķi, kas domās, ka atkārtos savas nometnes laikraksta domas, ka seko savas partijas organam, viņi ies pakaļ tam karogam, kuŗu mēs izkārsim priekš viņiem.

Lai ievadītu šinī virzienā savu laikrakstu miliciju, mums sevišķi rūpīgi jāorganizē šī lieta. Ar centrālās preses nodaļas vārdu mēs organizēsim literāras sapulces, kuŗās mūsu aģenti nemanot noteiks paroles un signālus. Apspiežot mūsu pasākumus un runājot tiem pretī vienmēr pavirši, neizskaŗot tos pēc būtības, mūsu organi nekaitīgi „apšaudīsies” ar oficiālām avīzēm tikai tāpēc, lai mums dotu iespēju izteikties sīkāk, nekā mēs to varētu pirmatnējos oficiālajos paziņojumos. Protams, tikai tad, kad tas mums būs izdevīgi.

Šiem uzbrukumiem pret mums piekritīs vēl tā loma, ka pavalstnieki būs pārliecināti par pilnīgu runāšanas brīvību, bet mūsu aģentiem tas dos iemeslu apgalvot, ka mums oponējošie organi kuļ tukšus salmus, jo nespēj atrast pietiekošus motīvus mūsu rīcības lietišķajam atspēkojumam.

Tādi, sabiedrības uzmanībai nenotverami, bet patiesībā ļoti iedarbīgi soļi vissekmīgāk noskaŗos sabiedrības uzmanību un uzticību par labu mūsu valdībai. Pateicoties tam, mēs pēc vajadzības varēsim satraukt vai nomierināt prātus attiecībā uz politiskiem jautājumiem, pārliecināt vai radīt apjukumu, iespēŗot gan patiesību, gan melus, gan datus, gan atsaukumus, skatoties pēc tā, vai tie uzņemti labi vai nē, vienmēr uzmanīgi aptaustot zemi, pirms uz tās nostāties... Mēs droši uzvarēsim savus pretiniekus, jo viņu rīcībā nebūs preses organu, kuŗos tie varētu izteikt savas domas līdz galam, tāpēc, ka mēs pret presi spersim augšā minētos soļus. Mums pat nebūs vajadzīgs tos pilnīgi atspēkot...

„Izmēģinājuma balonus”, ko palaidīsim savā trešās šķīras presē, mēs vajadzības gadījumā enerģiski atsauksim oficiālos...

Jau tagad kaut vai franču žurnālistikā valda brīvmūrnieku solidaritāte pēc paroles: visus preses organus savstarpīgi saista profesionālais noslēpums; līdzīgi senatnes auguriem, neviens darbinieks neizdos savu ziņu noslēpumu, ja nav nolemts to laist atklātībā. Neviens žurnālists neuzdrošināsies noslēpumu izdot, jo literātu aprindās netiek pieļauts neviens, kam pagātnē nav kādas apkaunojošas vainas... Šīs vainas tādā gadījumā tūdaļ atklātu. Kamēr tās zināmas tikai nedaudziem, žurnālista oreols saista zemes iedzīvotāju vairākumu – tam seko sajūsmā.

Mūsu aprēķini īpaši attiecas uz provinci. Tur nepieciešams ierosināt cerības un tieksmes, ar kuŗām mēs varētu katrā laikā mesties uz galvaspilsētu, uzdodot viņas galvaspilsētām par provinci patstāvīgām cerībām un tieksmēm. Skaidrs, ka viņu avots būs vienmēr viens un tas pats, proti, mūsējs. Ir vajadzīgs, lai dažreiz, kamēr mums vēl nepieder pilnīga vara, galvaspilsētas izrādītos ietītas tautas, tas ir, mūsu aģentu apstrādātā vairākuma provinciālu uzskatu atmosfērā.

Kad mēs būsim tajā jaunā režīma periodā, kas būs pāreja uz mūsu valdīšanas (oficiālo) sākumu, tad mēs vairs nepielaidīsim, ka prese atklāj sabiedrības bezgodību; ir vajadzīgs, lai tauta domātu, ka jaunais režīms visus apmierina tik ļoti, ka pat noziedzības izbeigušās... Noziedzības izpausmes gadījumiem jāpaliek vienīgi attiecīgo upuŗu un nejaušu liecinieku zināšanā – ne vairāk.”

TRĪSPADSMITĀIS PROTOKOLS

Dienišķās maizes trūkums. Politikas un rūpniecības jautājumi. Izpriecas. Tautas nami. „Patiesība ir viena.” Lielās problēmas.

„Dienišķās maizes trūkums spieŗ gojus ciest klusu un būt mūsu padevīgiem kalpiem. Mūsu presē no viņu vidus uzņemtie aģenti pēc mūsu pavēles pārsprīdīs to, ko mums nav izdevīgi izdot tieši oficiālos dokumentos, bet mēs pa to laiku, izmantojot radušos debatu troksni, ņemsim un ievēdīsim mums vēlamos noteikumus un pasniegsim tos publikai kā notikušu faktu. Neviens neuzdrošināsies prasīt atcelt reizi nolemtu, jo vairāk tādēļ, ka to nostādīs kā uzlabojumu... Un tad atkal nāks prese un novirzīs tautas domas uz citiem jautājumiem (jo mēs, lūk, pieradinājām ļaudis, meklēt vienmēr ko jaunu). Uz šo jauno jautājumu apspriešanu metīsies tie bezsmadzeņu likteņu lēmēji, kuŗi līdz šim laikam nevar saprast, ka viņi nekā

nesaprot no tā, ko uzņemas apspriest. Politikas jautājumi nav pieejami nevienam citam, kā vien tiem, kas to vada jau daudzus gadu simteņus un ir to radījuši.

No visa tā jūs redzēsiet, ka, pūlēdamies „radīt” pūļa domas, mēs tikai atvieglojam sava mēchanisma gaitu, un jūs varat novērot, ka mēs cenšamies iegūt piekrišanu nevis saviem darbiem, bet gan vārdiem, ko esam teikuši vienā vai otrā gadījumā. Mēs pastāvīgi sludinām, ka visu darām cerībā un pārliecībā kalpot vispārības labumam.

Lai novirzītu pārāk nemierīgos ļaudis no politikas jautājumu apspriešanas, mēs tagad ierosinām it kā jaunus – rūpniecības jautājumus. Šinī laukā jau var iztraktoties! Masas ir ar mieru palikt bezdarbīgas, it kā atpūšoties no politiskās darbības (pie kuŗas mēs viņas pieradinājām, lai ar to palīdzību cīnītos pret goju valdībām) tikai tad, ja mēs viņām dodam vietā citu nodarbību, kuŗai it kā esam nosprauduši to pašu politisko virzienu.

Lai viņas pašas nenonāktu pie kāda slēdziena, tad mēs viņām kavējam laiku ar izpriecām, rotaļām, spēlēm, kaislībām, t a u t a s n a m i e m... Drīz mēs sāksim likt priekšā ar preses palīdzību k o n k u r s u s a c e n s t i b a s m ā k s l ā un visāda veida sportā: šīs intereses galīgi novirzīs ļaužu prātus no tiem jautājumiem, kuŗos mums nāktos ar viņiem cīnīties. Arvien vairāk un vairāk atradinoties no patstāvīgas domāšanas, ļaudis sāks runāt vienā mutē ar mums, tādēļ, ka mēs būsīm vienīgie, kas rādīs jaunus domu ceļus... zināms, ar tādu personu palīdzību, kuŗas neturēs par mūsu cilvēkiem.

Liberālo utopistu loma būs galīgi izspēlēta, kad mūsu valdība tiks atzīta. Līdz tam laikam viņi mums labi noderēs. Tādēļ mēs veicināsim visādu fantastisku teoriju izgudrošanu, kas liksies jaunas un it kā progresīvas: jo mēs taču ar vislabākajām sekmēm esam sagrozījuši goju bezsmadzeņu galvas ar progresa ideju, un nav starp gojiem neviena tik prātīga, kas saprastu, ka zem šī vārda slēpjas novēršanās no patiesības visos tajos gadījumos, kur lieta negrozās ap materiāliem izgudrojumiem, j o p a t i e s t i b a i r t i k a i v i e n a u n t a j ā n a v v i e t a s p r o g r e s a m. Progress, šī viltīgā ideja, kalpo tikai patiesības aptumšošanai, lai neviens cits to nepazītu, izņemot mūs, viņas sargus, Dieva izredzēto tautu.

Kad mēs sāksim valdīt, tad mūsu orātori runās par visām tām lielajām problēmām, kuŗas līdz šim ir nodarbinājušas cilvēces prātus, lai galu galā to novestu pie mūsu labās valdīšanas.

Kas gan tad vairs domās, ka visas šīs problēmas mēs paši uzstādījām, sekojot mūsu politiskajam plānam, ko neviens nav atminējis daudzus gadusimtu laikā?!”

ČETRPADSMITAIS PROTOKOLS

Nākotnes ticība. Nākotnes dzimtbūšana. Nākotnes reliģijas noslēpumu atzišanas nespēja. Pornogrāfija un iespīestā vārda nākotne.

Kad mēs sāksim valdīt, tad mums nebūs vēlams, ka pastāvētu citas reliģijas, izņemot mūsējo par vienu dievu, ar kuŗu mūsu liktenis vienots caur mūsu izredzētību un caur kuŗu tas pats mūsu liktenis apvienots ar pasaules likteni. T ā d ē ļ m u m s j ā n o ā r d a v i s a s c i t a s t i c ē š a n a s. Ja no tā celsies šā laika bezdievji, tad, kā pārejas pakāpe, viņi nebūs mūsu nodomiem bīstami, bet viņi noderēs par piemēru tām paaudzēm, kuŗas klausīsies mūsu svētrunās par M o z u s t i c t i b u, kas ar savu stingro un pārdomāto sistēmu mūs novedusi pie visu tautu iekaŗošanas. Tā mēs arī pasvētrosim viņas mistisko patiesību, uz kuŗas, jāteic, dibinās viss viņas audzinošais spēks...

Tad mēs katrā gadījumā salīdzināsim savu labo valdīšanu ar iepriekšējām. Miera augļi, kaut arī nopelnīti ar nemieru gadusimteņiem, reljefi izcels minēto labumu. Goju valdību kļūdas mēs attēlosim visspoŗākajām krāsām. Mēs iedvesīsīm tādu riebumu pret viņām, ka t a u t a s d z i m t b ū š a n a s m i e r u v ē r t ē s a u g s t ā k p a r d a u d z i n ā t a j ā m b r ī v t i b a s t i e s t i b ā m, kas viņas tiktāl nomocījušas, izsmēlušas pašus cilvēku eksistences avotus. Šīs tautas tika izsūktas no gaŗāmgājēju bara, kas nezināja, ko viņš dara... Veltīgās valdību maiņas, uz kuŗām mēs dzinām gojus, rakdamies zem viņu valstu pamatiem, uz to laiku tiktāl apniks tautām, ka viņas labāk būs ar mieru pārciest no mums visu ko, lai tikai nebūtu jāriskē atkal par jaunu ciest pārdzīvotos nemierus un kļūmes. Un sevišķi mēs pasvētrosim goju valdību vēsturiskās kļūdas, kas tik daudzus gadu simteņus nomocījušas cilvēci ar savu neapdomību visās lietās, kas attiecas uz viņas patieso labklājību, dzīdamās pakaļ fantastiskiem sociālo labumu projektiem un neredzēdamas, ka šie projekti tikai pasliktināja, bet nevis uzlaboja vispārējās attiecības, uz kuŗām dibinās cilvēku dzīve...

Viss mūsu principu un līdzekļu spēks pastāvēs iekš tā, ka mēs tos izcelsim un izskaidrosim kā spilgtu kontrastu vecai, satrūdējušai sabiedriskai iekārtai.

Mūsu filozofi pārsprīdīs visus goju ticību trūkumus, bet neviens nekad neapskatīs m ū s u t i c t i b u n o v i ņ a s p a r e i z ā v i e d o k ļ a, jo neviens pamatīgi to neiepazīs, izņemot mūsējos, kas nekad neuzdrošināsies izdot tās noslēpumus...

Zemēs, kuŗas sauc par visattīstītākajām, mēs esam radījuši neprātīgu, netīru, riebīgu l i t e r ā t ū r u. Vēl kādu laiku pēc valdīšanas sākuma mēs veicināsim viņu, lai tā izcilāk attēlotu to runu un programmu kontrastu, kas nāks no mūsu augstumiem... Mūsu gudrie, kas audzināti goju vadīšanai, sastādīs runas,

projektus, memorandus, rakstus, ar ko mēs ietekmēsim prātus, virzīdami tos uz mūsu nozīmīgiem jēgumiem un zināšanām.”

PIECPADSMITAIS PROTOKOLS

Pasaules apvērsums vienā dienā. Sodi. Goju – brīvmūrnieku nākotnes liktenis. Varas misticisms. Brīvmūrnieku ložu savairošanās. Gudrajo centrālā pārvalde. Azefa afēra. Brīvmūrniecība kā visu slepeno biedrību vadītāja. Sekmju nozīme atklātībā. Kolektīvisms. Upuři. Masoņu sodi. Likumu un varas prestiža mazināšanās. Iepriekšizredzētība. Nākotnes valstības likumu īsums un skaidrība. Paklausība priekšniecībai. Soļi pret varas nelietīgu lietošanu. Soda bargums. Tiesnešu maksimālais vecums. Tiesnešu un varas liberālisms. Pasaules nauda. Brīvmūrnieku absolūtisms. Kasācijas tiesības. Nākošā „valdnieka” varas patriarchālais „izskats”. Valdnieka dievināšana. Stiprā tiesības kā vienīgais tiesību veids. Izraēļa cars – pasaules patriarhs.

„Kad mēs beidzot galīgi saņemsim varu savās rokās, izdarīdami valsts iekārtu apvērsumus, kas visur tiks sagatavoti uz vienu un to pašu dienu, pēc tam kad visas pastāvošās valdības būs galīgi atzītas par nederīgām (bet līdz tam var paiet vēl ilgs laiks, varbūt vesels gadusimtenis), tad mēs pacentīsimies, lai pret mums vairāk nebūtu sazvērētību. Ar šo nolūku mēs bez žēlastības iznīcināsim visus, kas mūsu varas saņemšanu sagaidīs ieročiem rokās.

Jebkādas jaunas slepenas biedrības dibināšana arī tiks sodīta ar nāvi, bet tās no viņām, kuŗas pastāv tagad, ir mums zināmas, ir mums kalpojušas un kalpo – mēs izputināsim un viņu biedrus izsūtīsim no Eiropas uz tāliem kontinentiem. Tā mēs rīkosimies ar tiem brīvmūrnieku gojiem, kuŗi pārāk daudz zina; tie, kuŗus mēs kaut kādu iemeslu dēļ apžēlosim, dzīvos pastāvīgās bailēs no izsūtīšanas.

Mēs izdosim likumu par to, ka visi slepeno biedrību bijušie dalībnieki izsūtāmi no Eiropas kā mūsu valdīšanas centra.

Mūsu valdības lēmumi būs galīgi un neapelējami.

Goju sabiedrībā, kuŗās mēs esam ieaudzējuši tik dziļas nesaticības un protesta saknes, kārtību var nodibināt tikai ar nežēlību un stingru varu: nav ko skatīties uz upuŗiem, kas krīt par nākotnes labumu. Labuma sasniegšanā, kaut arī upurēšanas ceļā, ietverts katras valdības pienākums, kuŗa saprot, ka viņas eksistence pastāv ne tikai privilēģijās, bet arī pienākumos. Galvenais valdības nostiprināšanai ir viņas varenības aureols, bet šo aureolu var sasniegt tikai ar varas lielisku nesatricināmību, kuŗai piemistu neaizskaŗamības pazīmes no mistiskiem cēloņiem – no Dieva izredzētības. Tāda bija līdz pēdējam laikam krievu patvaldība – mūsu vienīgais nopietnais ienaidnieks visā pasaulē, ja neskaita pāvesta varu. Atcerieties piemēru, kā asinīm applūdinātā Itālija neaizskāra ne matiņu uz galvas Sullam, kaut gan tas bija izlējis šīs asinis. Sulla savas varas dēļ tika dievināts no tautas, kaut gan tā bija viņa nomocīta. Bet viņa varonības pilnā atgriešanās Itālijā padarīja viņu neaizskaŗamu... Tauta neaiztieks to, kas viņu hipnotizē ar savu drosmi un gara spēku.

Bet pagaidām, kamēr vēl neesam ieguvuši varas pilnību, mēs radīsim un vairosim b r ī v m ū r n i e k u l o ŷ a s visās pasaules valstīs, ievilkim viņās visus izcilos darbiniekus un tādus, kas var par izciliem kļūt, jo šīs ložas būs galvenais ziņu centrs un ietekmes līdzeklis. Visas šīs ložas centrālīsēs zem vienas, mums vien tikai zināmas, pārējiem nezināmas pārvaldes, kas sastāvēs no mūsu gudrajiem. Ložām būs savs pārstāvis, aiz kuŗa slēpsies minētā brīvmūrniecības pārvalde, kas dos paroli un programmu. Šinīs ložās mēs sasiesim visu revolūcionāro un liberālo elementu mezglu. Viņas sastāvēs no visiem sabiedrības slāņiem. Visslepenākie politiskie nodomi kļūs mums zināmi un pakļausies mūsu vadībai jau to rašanās dienā. Šo ložu locekļu skaitā būs gandrīz visi starptautiskās un valstu nacionālās policijas aģenti, jo viņas dienests mums neatsveŗams tanī ziņā, ka policija ne tikai pēc savas metodes var tikt galā ar nepaklausīgajiem, bet arī segt mūsu darbus, radīt nemieru cēloņus u.t.t.

Slepenās biedrībās parasti visčaklāk iestājas afēristi, karjēristi un vispār lielāko tiesu vieglprātīgi cilvēki, caur kuŗiem mums nebūs grūti darboties un uzvilkt mūsu projektētās mašīnas mēchanismu... Ja šī pasaule saduļķosies, tad tas nozīmēs, ka mums vajadzēja viņu saduļķot, lai izjauktu pārāk lielo solidaritāti viņā. Bet ja viņā radīsies sazvērētība, tad tās priekšgalā nostāsies neviens cits, ka kāds no mūsu uzticamākajiem kalpiem. Dabīgi, ka mēs un tikai mēs vadīsim brīvmūrnieku rīcību, jo mēs zinām, kurp vedam, mēs zinām katras darbības gala mērķi, bet goji nezina nekā, pat tiešo rezultātu nē: viņi parasti padodas īslaicīgam patmīlības apmierināšanas aprēķīnam, izpildīdami nodomāto, pat neievērodami, ka šis nodoms nav radies no viņu iniciātivās, bet gan mūsu iedvests...

Goji iestājas ložās aiz ziņkāres, vai cerībā ar to palīdzību tikt pie sabiedriskā pīrāga, bet daži tādēļ, lai varētu izteikt publikas priekšā savas nepiepildāmās un nepamatotās ilgas; viņi alkst pārdzīvot sekmju un aplausu emocijas, ar kuŗiem mēs esam sevišķi devīgi...

Mēs tādēļ arī ļaujam viņiem gūt šīs sekmes, lai varētu izmantot viņu pašapmānīšanos, kuŗā ļaudis, pašiem nemanot uztver mūsu iedvesumus, nesargājoties no tiem, būdami pilnīgā pārliecībā, ka savas nemaldības dēļ tie tikai izplata savas domas, bet nevar vairs uztvert citu domas...

Jūs nevarat iedomāties, cik viegli visgudrākos gojus novest līdz neapzinīgai naīvitātei, ja tikai viņiem ļauj pašiem sevi apmānīt, un līdz ar to, cik viegli viņus novest izmisumā jau ar mazāko neveiksmi, piemēram, aplausu pārtraukšanu. Kā vergi viņi gatavi klausīt, lai atkal atgūtu sekmes... Gluži tāpat kā mūsējie neskatās uz sekmēm, bet neatlaidīgi seko saviem plāniem, tā goji gatavi atteikties no visiem saviem plāniem, lai tikai gūtu sekmes...

Šāda viņu psiholoģija mums ievērojami atvieglo to vadīšanas uzdevumu. Šiem tīģeriem, pēc izskata, ir aunu dvēseles, bet viņu galvās pūš caurvējš.

Mēs esam dāvājuši tiem koka zirdziņu – sapni par to, ka cilvēka individuālītāti uzsūks simboliskā k o l e k t ī v i s m a vienība... Viņi vēl nav aptvēruši un arī neaptvers domu, ka šis zirdziņš nav savienojams ar dabas pamatlikumu, kuŗa no pat pasaules iesākuma ik katru vienību rada savādāku – ar individuālisma mērķi.

Ja mēs viņus varējām novest līdz tādām neprātīgām apžilbumam, vai tas pārsteidzoši skaidri nepierāda, ka goju prāts ne tuvu nav tik attīstīts kā mūsu prāts?! Šis apstāklis galvenokārt garantē mūsu sekmes.

Cik tālredzīgi bijuši mūsu gudrie senos laikos, sacīdami, ka svarīga mērķa sasniegšanai nevajaga atteikties ne no kādiem līdzekļiem un skaitīt upuŗus, ko nes mērķa labā... Mēs neskaitījām upuŗus no lopu-goju sēklas, lai gan upurējām arī daudzus mūsējos, bet par to jau tagad sagādājām viņiem tādu stāvokli pasaulē, par kādu viņi pat sapņot nevarēja. Tā tad samērā tomēr nedaudzie upuŗi no mūsējo vidus pasargāja mūsu tautu no bojā ejas.

Nāve ir ikviena neizbēgams gals. Labāk šo galu tuvināt tiem, kas mūsu lietu j a u c, nekā mums, šīs lietas radītājiem. Mēs sodīsim masoŗus tā, ka nevienam, izņemot brāļus, par to necelsies aizdomas, pat pašiem upuŗiem nē: visi viņi nomirst, kad tas vajadzīgs, it kā no normālas saslimšanas... Zinādami to, pat brāļi no savas puses nedrīkstēs protestēt. Ar tādiem līdzekļiem mēs no brīvmūrniecības vidus izrausim pašu protesta sakni pret mūsu rīkojumiem. Sludinādami gojiem liberālismu, mēs tanī pašā laikā turam savu tautu un savus aŗentus visstingrākā paklausībā.

Mūsu ietekmē goju likumu pildīšana ir samazinājusies līdz minimam. Likumu prestiŗu satricinājuši liberālie iztulkojumi, un ko mēs ievēdām šinī sfairā. Svarīgākās politiskās un principiālās lietas un jautājumus tiesas izšķir tā, kā mēs viņām to liekam, redz lietas tādā gaismā, kādā mēs tās ietērpjam goju administrācijai, protams, caur saviem rokas puiŗiem, ar kuŗiem mums nebūtu nekā kopīga, – caur laikrakstu izteiktiem uzskatiem vai arī citādā ceļā... Pat senātori un augstākā administrācija akli pieņem mūsu padomus. Goju tīri dzīvnieciskais prāts nespēj ne analizēt, ne novērot un vēl jo mazāk spēj paredzēt, kādā virzienā nosvērsies zināms jautājuma nostādījums.

Šinī mūsu un goju domāšanas spēju starpībā skaidri saskatāms izredzētības un cilvēctības zīmogs, atšķirībā no goju instinktīvā, dzīvnieciskā prāta. Viņi redz, bet neparedz un arī nekā neizgudro (varbūt tikai materiālas lietas). Tā tad skaidrs, ka pati daba m ū s izraudzījusi pasaules vadībai un valdīšanai.

Kad atnāks mūsu atklātās valdīšanas laiks, laiks parādīt tās labumu, tad mēs pārtaisīsim visas likumdošanas: mūsu likumi būs īsi, skaidri, bez jebkādiem iztulkojumiem, tā ka katrs tos varēs labi zināt. Galvenā īpatnība, kas tiks viņos ietverta – paklausība priekšniecībai, novesta līdz grandiozitātes pakāpei. Tad izbeigsies visi noziegumi tādēļ, ka visi un ikkatrs būs atbildīgs pārstāvja augstākai varai. Bet varas nelietīga valkāšana, ko pielaiŗ instances, kas atrodas zemāk par šo pēdīgo instanci, tiks sodīta tik nežēlīgi, ka ikvienam atkritīs patika eksperimentēt ar saviem spēkiem. Mēs modri sekosim katrai administrācijas darbībai, no kuŗas atkarīga valsts maŗīnas gaita, jo viņas izklaidība rada izklaidību visur: neviens nelikumības vai noziedzības gadījums nepalik bez paraugsoda.

Noziegumu slēpšana, kalpotāju solidāra izpalīdzēšanās administrācijā – visi šie ļaunumi pazudīs jau pēc pirmiem bargo sodu piemēriem. Mūsu varas aureols prasa pēc mērķim atbilstoŗiem, tas ir bargiem sodiem par mazāko pārkāpumu personīgā labuma, viņas augstākā prestiŗa dēļ. Cietuŗais, kaut arī smagāk nekā viņa vaina to prasa, būs it kā kareivis, kas krīt administratīvā laukā Varas, Principa un Likuma labā, kas nepielaiŗ, ka no sabiedriskā ceļa nogrieztos uz personīgo pat paŗi valsts ratu vadītāji. Piemēram: mūsu tiesneŗi zinās, ka muŗķīgā kārtā gribēdami palielīties ar savu mīkstsirdību, viņi pārkāpj likumu par taisnu tiesu, kas radīts, lai piemēru pēc pārmācītu ļaudis ar sodiem par viņu pārkāpumiem, bet nevis, lai izceltu tiesneŗa garīgās īpaŗības... Šādas īpaŗības klājas izradīt privātā dzīvē, bet nevis sabiedriskā laukā, kas reprezentē cilvēka dzīves audzinoŗo pamatu.

Mūsu tiesu personāls kalpo tikai līdz 55 gadu vecumam, pirmkārt tādēļ, ka sirmgalvji stūrgalvīgāk turas pie iepriekŗ pieņemtiem lēmumiem un grūtāk padodas jauniem rīkojumiem, bet otrkārt tāpēc, ka tas mums dos iespēju sasniegt personāla pārvietošanas elastību, kas jo vieglāk salieksies no mūsu spiediena: kuŗš gribēs palikt savā vietā, tam vajadzēs akli paklausīt, lai izpelnītos. Vispār, tiesneŗus mēs izvēlēsimies tikai no tādiem, kas noteikti zinās, ka viņu uzdevums – sodīt un piemērot likumus, bet nevis sapņot par liberālisma piemērošanu uz valsts audzināšanas plāna rēķina, kā to tagad iedomājas goji... Pārcilāšanas sistēma vēl noderēs arī darbinieku kolektīvās solidaritātes izjaukšanai un visus piesaistīs valdības interesēm, no kuŗas būs atkarīgs viņu liktenis. Jauno tiesneŗu paaudzi uzaudzinās uzskatos, ka nav

pielaižama tāda varas izlietošana, kas varētu traucēt reiz nodibinātās mūsu pavalstnieku savstarpējās attiecības.

Tagad goju tiesneši pabalsta visādus noziegumus, jo viņiem trūkst pareiza priekšstata par savu uzdevumu, tādēļ ka tagadējie valdnieki, tiesnešus ieceldami vietās, neparūpējas par to, lai iedvestu tiem pienākuma izjūtu un apziņu par to, ko no viņiem prasa. Kā dzīvnieki palaiž savus bērņus medīt, tā goji dod saviem pavalstniekiem ienesīgas vietas, nepadomādami, ka vajadzētu paskaidrot, kādam nolūkam šī vieta radīta. Tādēļ tad arī viņu valdības izjūk pašu spēkiem, pašu administrācijas rīcības dēļ.

Smelsimies šīs darbības rezultātu piemērā vēl vienu pamācību savai valdīšanai.

Mēs izravēsim liberālismu no savas valdīšanas visiem svarīgajiem stratēģiskajiem posteņiem, no kuŗiem atkarīga visa to ļaužu audzināšana, kas būs padoti mūsu sabiedriskai iekārtai. Šos posteņos tiks vienīgi tie, kuŗus mēs būsīm izaudzinājuši par administratīviem valdītājiem. Ja mums aizrādīs, ka veco darbinieku atļaišana dārgi izmaksās valstij, tad uz to atteikšu, pirmkārt, ka viņiem iepriekš sameklēs privātu darbu zaudējamā dienesta vietā, otrkārt – m ū s u r o k ā s b ū s v i s a s p a s a u l e s n a u d a, tā kā mūsu valdībai nevajadzēs būties dārdzības...

Mūsu absolūtisms viscaur būs konsekvents, un tādēļ katram valsts varas lēmumam vajadzēs cienīt un negrozīgi pildīt mūsu lielo gribu; tā ies pāri katrai kurnēšanai, katram nemieram, izravējot visus šādus protesta izpaudumus ar paraugsodiem.

Mēs atcelsim kasācijas tiesības, kas pāries tikai mūsu rīcībā – valdnieka ziņā, jo mēs nedrīkstam pieļaut tautai domāt, it kā mūsu ieceltie tiesneši varētu taisīt nepareizu spriedumu.

Bet ja kaut kas līdzīgs notiks, tad mēs paši kavēsim spriedumu, bet līdz ar tādu paraugsodu tiesnesim par sava pienākuma un uzdevuma nesaprašanu, ka šādi gadījumi vairāk neatkārtosies... Atkārtāju, ka mums taču būs zināms katrs mūsu administrācijas solis, kuŗai vajaga sekot, lai tauta būtu ar mums mierā, jo viņai ir tiesības uz atbilstošām prasībām no labas valdības un labas amatpersonas.

Mūsu valdīšanai būs valdnieka patriarhālas, tēvišķas aizgādības forma. Mūsu tauta un pavalstnieki viņa personā redzēs tēvu, kas rūpēsies par katru vajadzību, katru darbu, visām pavalstnieku savstarpējām attiecībām un arī attiecībām pret valdnieku. Tad viņi tiktāl pieradīs pie domas, ka viņiem nav iespējams iztikt bez šīs aizgādības un vadības, ja grib mierīgi dzīvot, ka tie atzīs mūsu valdnieka varu svētsvinībā, kas jau tuvu stāvēs dievināšanai, īpaši kad pārliecināsies, ka mūsu amatvīri viņus neaizstāv ar savu varu, bet tikai akli izpilda viņu priekšrakstus. Viņi priecāsies, ka mēs esam viņu dzīvē visu nokārtojuši, kā dara gudri vecāki, kas grib savus bērņus uzaudzīnāt pienākuma apziņā un paklausībā. Jo, tautas, attiecībā uz mūsu politiskas noslēpumiem, mūžam paliek nepilngadīgu bērņu lomā, tāpat kā viņu valdības...

Kā redzat, es dibinu mūsu despotismu uz tiesībām un pienākuma: tiesība prasīt pienākuma pildīšanu ir katras valdības uzdevums, kas tēvišķi gādā par saviem pavalstniekiem. Viņai pieder stiprā tiesības, lai varētu tās izlietot cilvēces novadīšanai uz dabiski noteikto paklausības iekārtu. Visi pasaulē paklausa, ja ne cilvēkiem, tad apstākļiem vai savai dabai, bet katrā gadījumā stiprākajam. Tad nu kļūsim arī mēs par šiem stiprākajiem vispārēja labuma dēļ!

Mums, neapdomājoties, jāupurē atsevišķas personas, kas traucē ievadīto kārtību, jo ļaunuma paraugsodīšanai ir svarīgs audzināšanas uzdevums.

Kad Izraēļa cars uzliks savā svētītajā galvā valdnieka kroni, ko viņam pasniegs Eiropa, tad viņš kļūs par pasaules patriarhu. Tie nepieciešamie upuŗi, kuŗus viņš būs nesis noderības labā, nekad nesasniegs to upuŗu skaitu, kuŗus gadu simteņos ir nesušas goju valdības, sacenzdamās savā lieluma manijā.

Mūsu cars pastāvīgi atradīsies satiksmē ar tautu, teikdams viņai no tribīnes runas, kuŗas tajā pašā stundā kļūs zināmas visai pasaulei."

SEŠPADSMITĀIS PROTOKOLS

Kā universitātes padarīt „nekaitīgas”. Klasicisma nomainīšana. Audzināšana un amats. „Valdnieka” varas reklāma skolās. Brīvas mācīšanas gals. Jaunas teorijas. Domu neatkarība. Uzskatāmības mācība.

„Lai iznīcinātu visus kolektīvos spēkus, izņemot mūsējos, mēs padarīsim nekaitīgu pirmo kolektīvisma pakāpi – universitātes, pāraudzinot tās jaunā virzienā. Viņu vadītāji un profesori tiks sagatavoti savam darbam ar sīkām, slepenām darbības programām, no kuŗām tie nedrīkstēs atkāpties ne par matu. Viņus iecels ar lielu uzmanību un nostādīs pilnīgā atkarībā no valdības.

Mēs izslēgsim no mācības kursa valsts tiesības, kā arī visu, kas attiecas uz politiskiem jautājumiem. Šos priekšmetus mācīs tikai n e d a u d z i e m d e s m i t i e m personu, kas būs izlasīti pēc savām izcilām spējām no mūsējo vidus. Universitātes nav jāizlaiž dzīvē piena puikas, kas cep konstitūciju plānus kā komēdijas vai traģēdijas, nodarbojoties ar politikas jautājumiem, no kuŗiem arī viņu tēvi nekad nekā nesaprata.

Slikti vadīta liela personu skaita iepazīstināšana ar politikas jautājumiem dod ūtopiskus un sliktus pavalstniekus, kā to paši redzat no vispārējās goju audzināšanas piemēra šinī virzienā. Mums vajadzēja ievadīt viņu audzināšanā visus tos principus, kas tik spīdoši salauza viņu iekārtu. Bet kad mēs būsīm tikuši

pie varas, tad izslēgsim no audzināšanas programmas visus mulsināšanos priekšmetus un pataisīsim jaunatni par priekšniecībai paklausīgiem bērniem, kas mīl valdnieku kā savu atbalstu un miera nodrošinātāju.

Klasicismu, kā arī vispār seno laiku vēstures mācīšanu, kuŗā vairāk ļaunu nekā labu piemēru, mēs apmainīsim pret nākotnes programmas mācīšanu. Mēs izdzēsīsim no ļaužu atmiņas visus agrāko laiku faktus, kas mums nav vēlami, un atstāsim tikai tos, kas attēlos goju valdību kļūdas. Mācība par praktisko dzīvi, par obligāto iekārtu, ļaužu savstarpīgajām attiecībām, par vairīšanās no sliktiem, egoistiskiem piemēriem, kas sēj ļaunuma sēklu un citi līdzīgi audzināšanas rakstura jautājumi stāvēs programmas priekšgalā, kuŗa tiks sastādīta katram arodam pēc sava plāna, nekādā ziņā nepielaižot kopēju mācīšanu. Tāds jautājuma nostādījums ir sevišķi svarīgs.

Katrs sabiedrīks arods jāaudzina stingrā nošķirtībā, saskaņā ar savu nozīmi un darbu. Gadījuma ģeniji vienmēr ir mācējuši un mācēs ieslīdēt citos arodos, bet šo reto gadījumu dēļ ielaist svešās rindās beztalantus, atņemot tām vietas, kas viņām piekrīt pēc dzimšanas un nodarbošanās – tas ir tīrais bezprāts. Jūs zināt, ar ko viss tas beidzās gojiem, kas pielaida šo brēcošo nejēdzību.

Lai valdnieks stingri iesēstos savu pavalstnieku sirdīs un prātos, tad viņa darbības laikā vajag mācīt visai tautai skolā un laukumos par viņa nozīmi un darbiem, par visiem viņa labajiem pasākumiem.

Mēs iznīcināsim katru mācīšanas brīvību. Skolniekiem būs tiesība kopā ar saviem piederīgiem pulcēties mācības iestādēs kā klubā: šinīs sapulcēs svētku dienās skolotāji lasīs it kā brīvus priekšlasījumus par cilvēku attiecību jautājumiem, par piemēra likumiem, par represijām, kas rodas neapzinīgu attiecību rezultātā, un pēdīgi, par jaunu, pasaulei vēl neparādītu teoriju filozofiju. Šīs teorijas mēs pacelsim par ticības dogmātu, kā pārejas pakāpienu uz mūsu ticību. Pēc mūsu tagadnes un nākotnes darbības programmas apskata, es jums nolasišu šo teoriju pamatojumus.

Vārdu sakot, no daudzu gadu simteņu piedzīvojumiem zinādami, ka cilvēki dzīvo no idejām un pakļaujas tām, ka šīs idejas tie uzņem tikai ar audzināšanu, kas ar vienādām sekmēm sniedzama katram vecumam, zināms, tikai dažādos paņēmienos – mēs uzsūksim un konfiscēsim pēdējos domu neatkarības izpaudumus, ko jau sen esam ievirzījuši uz mums vajadzīgajiem priekšmetiem un idejām. Domas noslāpēšanas sistēma jau darbojas tā saucamajā uzskatāmības mācībā, kuŗai vajag gojus pārvērst par paklausīgiem bezdomu dzīvniekiem, kas gaida uzskatāmību, lai varētu aptvert... Francijā viens no mūsu labākajiem aģentiem, Buržuā, jau pasludinājis jaunās uzskatāmības mācības programmu”.

SEPTIŅPADSMITĀIS PROTOKOLS

Advokātūra. Goju garīdzniecības ietekme. Sirdsapziņas brīvība. Pāvesta galms. Jūdu cars kā patriarchs-pāvests. Cīņas veidi pret pastāvošo baznīcu. Modernās preses uzdevums. Policijas organizācija. Brīvprātīgā policija. Spiegošana pēc kahala spiegošanas sitēmas. Varas nelietīga izlietošana.

„Advokātu amats padara cilvēkus aukstus, nežēlīgus, stūrgalvīgus, bez principiem, liek tiem vienmēr nostāties uz bezpersoniska, tīri legāla pamata. Viņi iemācījušies visu attiecināt uz aizstāvības labumu, bet ne uz viņas rezultātu sociālo noderību. Viņi parasti neatsakās ne no vienas lietas, pūlas panākt attaisnošanu par katru cenu, pieķeroties pie jurisprudences „āķiem”: tā viņi demoralizē tiesu. Tādēļ mēs šo profesiju ieslēgsim šauros rāmjos, kas to turēs izpildu varas ierēdņu sfairā. Advokāti, tāpat kā tiesneši, nevarēs satikties ar prāvniekiem, viņi saņems savas lietas tikai no tiesas, iepazīsies ar tām pēc referātiem un dokumentiem, aizstāvēs savus klientus pēc viņu nopratināšanas tiesā sakarā ar noskaidrotajiem faktiem. Viņi saņems vienādu honorāru, neskatoties uz aizstāvētām lietām raksturu. Tie būs vienkārši lietu referenti taisnās tiesas labā, pretsvarā prokuroram, kas būs apsūdzības referents: tā tiesai samazināsies referēšanas darbs. Tā nodibināsies godīga, bezkaislīga aizstāvība, kas strādās ne intereses pēc, bet aiz pārliecības. Tā, starp citu, tiks novērsta tagad praktizējamā biedru uzpirkšana, vienošanās ļaut uzvarēt tam, kas maksā...”

Goju garīdzniecību jau esam parūpējušies diskreditēt, tā iznīcinot viņu misiju, kas tagad ļoti traucētu. Ar katru dienu samazinās viņu ietekme tautās. Sirdsapziņas brīvība tagad izsludināta visur; tagad, vairs tikai jāpauzē zināmam gadu skaitam, un kristīgā reliģija pilnīgi sabruks; ar citām reliģijām mēs tiksim vēl vieglāk galā, bet par to pārāgi runāt. Klerikalismu un klerikus mēs ieslēgsim tik šauros rāmjos, ka viņu ietekme tagad ies pretējā virzienā agrākajam.

Kad pienāks laiks galīgi iznīcināt pāvesta galmu, tad neredzamas rokas pirksts norādīs tautām uz šā galma pusi. Kad tautas steigsies turp, mēs it kā uzstāsimies tam par aizstāvjiem, lai novērstu lielāku asinsizliešanu. Ar šo diversiju iekļūsim pašos viņa dziļumos un vairs neiziesim no turienes, kamēr nebūs dragāts viss tās vietas spēks.

Jūdu cars būs īsts vispasaules pāvests, internacionālās baznīcas patriarchs.

Bet, kamēr nebūsim pāraudzinājuši jaunatni jaunās pārejas laika ticībā, bet pēc tam mūsu ticībā, tikmēr mēs atklāti neaiztiksime pastāvošās baznīcas, bet cīnīsimies pret viņām ar kritiku, kas radīs šķelšanos...

Vispār, mūsu modernā prese publicēs atklājumus par valsts lietām, reliģiju, par goju neapdāvinātību un visu to ietvers pilnīgi bezprincipu izteicienos, lai visādi pazemotu viņus tā, kā to prot darīt tikai mūsu ģeniālā cilts...

Mūsu valsts būs dieviņa Višņu apoloģija, kas to personificē – ikkatrā no mūsu simts rokām atradīsies viena sociālā aparāta atspere. Mēs visu redzēsim bez oficiālās policijas palīdzības kuŗa tanī savu tiesību veidā, kādu mēs viņai, tas ir, gojiem izstrādājam, kavē valdībām skaidri redzēt. Pēc mūsu programmas, t r e š ā d a ļ a m ū s u p a v a l s t n i e k u u z r a u d z ī s p ā r ē j o s aiz pienākuma apziņas, aiz labprātīga valsts dienesta principa. Tad nebūs kauns būt spiegam un denunciantam, bet nepamatotas denūciācijas tiks stingri sodītas, lai neiesakņotos šās tiesības ļaunprātīga izlietošana.

Mūsu aģenti nāks kā no sabiedrības augstākām, tā no zemākām aprindām, no uzdzīves kāriem agministrātoriem, tie būs izdevēji, tipografi, grāmatu un citu preču pārdevēji, strādnieki, ormaņi, apkalpotāji u. t. t. Šī beztiesīgā, ne uz kādu patstāvīgu rīcību nepilnvarotā un tā tad arī bezvaras policija tikai liecinās un ziņos, bet viņas liecību pārbaudīšana un aresti būs atkarīgi no atbildīgu policijas lietu kontrolieŗu grupas, bet arestus izdarīs ŷandarmu korpuss un pilsētas policija. To, kas kaut ko politiskos jautājumos redzējis un dzirdējis, bet nav par to ziņojis, arī sauks pie atbildības par slēpšanu, ja pierādīsies, ka viņš šinī lietā vainīgs.

Tāpat kā tagad mūsu brāļiem ar personīgu atbildību uzlikts pienākums ziņot kahalam par atkritējiem no sava vidus, vai arī tādiem, kuŗu darbībā ievērots kaut kas pretējs kahala noteikumiem, tā mūsu vispasaules valstī visiem mūsu pavalstniekiem būs obligāti jāpilda valsts dienesta pienākums šinī virzienā.

Tāda organizācija izskaudīs varas ļaunprātīgu lietošanu ar spēku vai ar uzpirkšanu – paradumus, ko mēs esam goju starpā nodibinājuši ar saviem padomiem un pārcilvēcisko tiesību teorijām... Un kā mēs citādi varētu pavairot nekārtību cēloņus viņu administrācijā, ja ne šinī ceļā? Viens no svarīgākiem līdzekļiem šinī ziņā – dot iespēju kārtības uzturētājiem ārdošā darbā parādīt un atīstīt savas ļaunās tieksmes – patmīlību, patvaļu un pirmā kārtā kukuļošanu.”

ASTONPADSMITAIŠS PROTOKOLS

Apsardzības soļi. Novērošana sazvērnieku vidū. Atklāta apsardzība – varas gals. Jūdu ķēniņa apsardzība. Mistiskais varas prestižs. Apcietināšana pēc pirmām aizdomām.

„Kad mums vajadzēs pastiprināt stingras apsardzības soļus (kas ir briesmīgākā inde varas prestižam), tad mēs simulēsim nekārtības vai nemieru tautā ar labu runātāju palīdzību. Ap šiem runātājiem pulcēsies līdzjūtēji. Tas mums dos iemeslu kratīšanām un uzraudzībai, ko izvedīs mūsu kalpi – goju policisti...”

Tā kā lielākā daļa sazvērnieku strādā „aiz mākslas mīlestības”, lai tikai būtu ko runāt, tad mēs tos netraucēsim, pirms viņi nebūs sākuši darboties, bet tikai sūtīsim viņu vidū novērotājus... Nav jāaizmirst, ka varas prestižs tiek mazināts, ja bieži atklājas sazvērestības pret to: šinī apstākļī prezumējama bezspēka vai, kas vēl ļaunāk, savas netaisnības atzīšana.

Jūs zināt, ka mēs sadragājām goju valdnieku prestižu ar bieži sekojošiem atentātiem pret viņu dzīvību, ko izdarīja mūsu aģenti, mūsu ganāmpulka akli auni, kuŗus ar dažām liberālām frazēm viegli pamudināt uz noziegumiem, ja tikai tiem ir politiska nokrāsa. Mēs piespiedīsim goju valdniekus atzīt savu bezspēku, atklāti izsludinot apsardzību, un tā iznīcināsim varas prestižu.

Mūsu valdnieku apsargās tikai nemanāma sardze, jo mēs nevarēsim pat pielaist domu, ka pret viņu varētu pastāvēt tāda sazvērestība, ar ko viņš netiek galā un no kuŗas viņam jāslēpjas.

Ja mēs pielaistu šo domu, kā to ir darījuši un dara goji, tad ar to mēs parakstītu nāves spriedumu ja ne viņam pašam, tad jau tuvā nākotnē viņa dinastijai.

Pēc stingri ievērotas etiķetes, mūsu valdnieks savu varu izlietos tikai tautas labā, bet ne savam vai dinastijas labumam. Tādēļ, ievērojot šo pušķojumu, viņa varu cienīs un sargās pavalstnieki paši, viņu d i e v i n ā s apziņā, ka ar to savienota katra valsts pilsoņa labklājība, jo no viņas būs atkarīga sabiedriskās iekārtas uzturēšana...

Apsargāt caru atklāti, nozīmē – atzīt Viņa varas organizācijas vājumu:

Mūsu valdniekam, kad viņš rādīsies tautas vidū, vienmēr būs apkārt it kā ziņkārīgu vīriešu un sieviešu pūlis, kas it kā gadījuma pēc ieņems viņam tuvākās pirmās rindas, bet pārējo rindas nelaidīs uz priekšu, it kā lai ieturētu kārtību. To redzot, arī citi ievēros atturību. Ja tautas vidū būs kāds, kas centīsies iesniegt lūgumrakstu, un spiedīsies rindām cauri, tad pirmām rindām jāsaņem šis lūgumraksts un, lūdzējam redzot, jāpasniedz valdniekam, lai visi zinātu, ka iesniegums sasniedz mērķi un, ka tā tad pastāv paša valdnieka kontrole. Varas aureols prasa savas pastāvēšanas labā, lai tauta varētu teikt: „Kaut Cars to zinātu,” vai arī: „Cars par to dabūs zināt”.

Nodibinot oficiālo apsardzību, pazūd varas mistiskais prestižs: katrs, kam vien ir zināma drosme, tad iedomājas sevi par viņas kungu. Dumpinieks apzinās savu spēku un gaida izdevību, lai mēģinātu tikt pie varas... Gojiem gan mēs sludinājam ko citu, bet ir jau redzams, kurp tos noveduši atklātās apsardzības paņēmienu!

Mēs noziedzniekus arestēsīm jau pie pirmām vairāk vai mazāk pamatotām aizdomām: nevar ļaut aizbēgt, baidoties no kļūdas, aizdomās turētajiem par politiskiem pārkāpumiem vai noziegumiem, pret kuriem mēs tiešām izturēsimies nesaudzīgi. Ja vēl var ar zināmu stiepjamību pielaist meklēt vienkāršu noziegumu, motīvus, tad nav nekāda aizbildinājuma personām, kas nodarbojas ar jautājumiem, no kuriem neviens, izņemot valdību, nekā nevar saprast... Un arī visas valdības nesaprot īsto politiku”.

DEVIŅPADSMITĀIS PROTOKOLS

Lūgumu un projektu iesniegšanas tiesības. Dumpība. Politisku noziegumu tiesāšanas piekritība. Politisku noziegumu reklāma.

„Nepielaizdami pavalstniekus patstāvīgi nodarboties ar politiku, mēs, turpretim, veicināsim visādus iesniegumus jeb peticijas, kas saturēs visādus priekšlikumus un projektus valdībai, kā uzlabot tautas dzīvi. Tā mēs iepazīsimies ar savu pavalstnieku trūkumiem vai arī fantazijām un atbildēsim vai nu izpildīdami ierosinājumus, vai arī tos lietišķi atspēkodami, pierādot iesniedzēja tuvredzību.

Dumpība nav nekas cits, kā takšeļa riešana uz ziloni. Zem valdības, kas labi organizēta ne no policejiskās, bet no sabiedriskās puses, takšelis rej uz ziloni, neapzinādamies viņa spēku un nozīmi. Vajag tikai labā piemērā parādīt viena un otra nozīmi, un takšeļi vairs neries, bet luncinās asti, tiklīdz ieraudzīs ziloni.

Lai atņemtu politiskajam noziegumam varonības aureolu, mēs to nosēdināsim uz apsūdzēto sola kopā ar zādzību, slepkavību un visādiem riebīgiem un netīriem noziegumiem. Tad sbiedriskā doma savā apziņā apvienos šo noziegumu veidu ar visu pārējo noziegumu kaunu un atzīs tos par vienādi nicināmiem.

Mēs esam pūlējušies un, ceru, arī sasnieguši to, ka goji nav aptvēruši tādu cīņas veidu pret dumpību. Lai tā notiktu, mēs aplinkus – presē un runās, kā arī gudri sastādītās vēstures mācības grāmatās reklamējām mocekļību, ko dumpinieki it kā uzņēmušies vispārības labā. Šī reklāma pavairoja liberāļu kontingentu un atļāva ieskaitīt goju tūkstošus mūsu dzīvajā inventārā.” –

DIVDESMITĀIS PROTOKOLS

Finansu plāns. Progresīvais nodoklis. Progresīvā marku nodeva. Fondu kase. Procentu papīri un naudas apgrozības sastingums. Atskaitāmība. Priekšstāvēniecības atcelšana. Kapitālu sastingšana. Naudas emisija. Zelta valūta. Darba spēka vērtības valūta. Busžets. Valsts aizņēmumi. Vienprocentīgā serija. Rūpniecības papīri. Goju valdnieki; favorīti; brīvmūrnieku aģenti.

„Šodien apskatīsim finansu programmu, ko es atliku uz sava referāta beigām, kā mūsu plānu grūtāko, noslēdzošo un izšķiršo punktu. Stājoties pie tās, atgādināšu, ko jau agrāk jums aizrādīju, proti, ka mūsu darba rezultāts izšķirts ar skaitļu jautājumu.

Kad atklāti saņemsim varu savās rokās, tad mūsu patvaldnieciskā valdība paš aizsardzības principa dēļ sargāsies jūtami apgrūtināt masas nodokļiem, lai neaizmirstu savu „tēva” un „labvēļa” lomu. Bet, tā ka valsts organizācija izmaksā dārgi, tad tomēr nepieciešams iegūt tai līdzekļus. Tādēļ sevišķi rūpīgi jāapstrādā jautājums par līdzsvaru šinī ziņā.

Mūsu valdība, pie kuŗas Caram pēc legālas fikcijas piederēs viss, kas atrodas viņa valstī (ko viegli reālizēt), var likumīgi izņemt katru naudas sumu, lai rēgulētu tās apgrozību valstī. No tā secināms, ka nodokļus visvieglāk segt ar progresīvo īpašuma nodokli.

Tādā kārtā nodevas tiks nomaksātas bez grūtībām un ļaužu izputināšanas, procentuālā samērā ar mantu. Bagātajiem jāsaprot, ka viņu pienākums – daļu no sava pārpalikuma nodot visas valsts lietošanā, tādēļ ka valsts viņiem garantē drošu pārējā īpašuma lietošanu un godīgas peļņas tiesības. Es saku – godīgas, jo īpašuma kontrole novērsīs likumīgo laupīšanu.

Sai sociālai reformai jānāk no augšienes, jo tā nobriest – viņa nepieciešama kā miera ķīla.

Nodoklis, kas uzlikts nabagajiem, ir revolūcijas sēkla un nesaspēli valstij, kas zaudē lielumu, dzenoties pakaļ mazumam. Neatkarīgi no tā, nodoklis, kas uzlikts kapitālistiem, mazinās bagātību pieaugumu privātās rokās, kuŗās mēs tagad viņas esam savilkuši, lai radītu pretsvaru goju valdību spēkam – valsts finansēm.

Nodoklis, kas procentuāli pieaug samērā ar kapitālu, dos daudz lielāku ienākumu, nekā tagadējā galvas nauda vai cenza nodoklis, kas mums tagad noder tikai nemieru un neapmierinātības celšanai starp gojiem.

Spēks, uz ko balstīsies mūsu cars, pastāv līdzsvarā un miera garantijā, kuŗu dēļ vajadzīgs, lai kapitāli atteiktos no savu ienākumu daļas, valsts mašīnas darbības drošības dēļ. Lai valsts vajadzības samaksā tie, kam tas nav par smagu un no kuriem ir ko ņemt.

Tāds solis novērsīs nabagā ienaidu pret bagātnieku, kurā viņš tad sāks redzēt valstij vajadzīgo finansiālo atbalstu, miera un labklājības veidotāju, jo redzēs, ka tas dod šim mērķim vajadzīgos līdzekļus.

Lai inteligēntie maksātāji pārāk nesūrotos par jauniem maksājumiem, tad viņiem tiks dotas sīkas atlaides par šo maksājumu izlietošanu, zināms, izņemot tās summas, kas tiks sadalītas troņa un administratīvo iestāžu vajadzībām.

Valdniekam nebūs pašam savu īpašumu, ja jau reiz viņam pieder viss, kas valstī ir, jo citādi viens runās pretī otram: personīgs īpašums iznīcinātu īpašuma tiesības uz viskopus mantu.

Valdnieka radniekiem, izņemot viņa mantiniekus, kas arī uzturami uz valsts rēķina, jāiestājas valsts kalpotājos vai arī jāpūlas, lai dabūtu īpašuma tiesības: cara asiņu privilēģija nedrīkst kalpot valsts kases aplaupīšanai.

Pirkšana, naudas vai mantojuma saņemšana tiks apmaksāta ar progresīvu marku nodevu. Naudas vai cita īpašuma nodošana citās rokās, (kas katrā ziņā varēs notikt tikai uz vārda), ja tā nebūs pieteikta un aplikta ar nodevu, uzliks agrākajam īpašniekam pienākumu maksāt procentuālo nodokli par visu laiku no šo summu nodošanas līdz brīdim, kad tiek konstatēta izvairīšanās no pārejas pieteikuma. Pārejas kvītes katru nedēļu jāiesniedz vietējā valsts kases nodaļā, uzrādot īpašumā vecā un jaunā valdītāja vārdu, uzvārdu un pastāvīgo dzīves vietu. Šai vārdiskai pārejai jānotiek sākot ar noteiktu summu, kas pārsniedz parastos nepieciešamo lietu pirkšanas un pārdošanas izdevumus, kas tiks apmaksāti vienīgi ar noteiktu procentuālo marku nodevu no vienības.

Aprēķiniet, cikreiz tādas nodevas pārsniegs goju valstu ienākumus.

Valsts fondu kasē vajadzēs būt noteiktam rezerves summu komplektam, bet viss tas, kas tiks savākts virs šī komplekta, būs atkal jālaiž atpakaļ apgrozībā. Par šīm summām rīkos sabiedriskos darbus. Tāda iniciatīva, kas nāks no valdības avotiem, cieši piesaistīs strādnieku šķiru pie valsts interesēm un valdniekiem. No šīm pašām summām, daļu izdalīs prēmijām izgudrojumu un ražošanas veicināšanai.

Nebūt nav vajadzīgs kaut vienu naudas vienību paturēt valsts kasē virs noteiktām un plaši paredzētām summām, jo nauda pastāv apgrozības dēļ un viņas dīkā stāvēšana ļauni atsaucas uz valsts mehānisma gaitu, kuram tā noder par eļļu. Eļļošanas pārtraukuma dēļ var beigties šā mehānisma pareizā gaita.

Apmainot daļu no maiņas zīmēm pret procentu papīriem, radās taisni tāds pārtraukums. Tā sekas tagad jau diezgan jūtamas.

Mēs dibināsim arī atskaites iestādi un viņā valdnieks katrā laikā atradīs atskaiti par valsts ienākumiem un izdevumiem, izņemot tekošo, vēl nesastādīto mēneša atskaiti un iepriekšējo, kas vēl nav piegādāta.

Vienīgais cilvēks, kam nav intereses iedzīvoties no valsts kases, tas ir viņas īpašnieks, valdnieks. Lūk, tāpēc kontrole novērsīs nozaudēšanas un izšķērdēšanas iespēju.

Valdnieka reprezentācija pieņemšanās pēc etiķetes, kas prasa daudz dārgā laika, tiks atcelta, lai valdniekam būtu laiks kontrolēt un pārdomāt. Tad viņam nevajadzēs savu varu sasmalcināt starp favorītiem, kas spožuma un greznības dēļ pulcējas ap troni un interesējas tikai paši par savām, bet ne par valsts lietām.

Saimnieciskās krīzes pie gojiem mēs radījām ne ar ko citu, kā ar naudas izņemšanu no apgrozības. Lieli kapitāli koncentrēdamies uzsūca valsts naudu, tā kā valstīm bija jāgriežas pie šiem kapitāliem pēc aizdevuma. Šie aizņēmumi apgrūtināja valstu finanses ar procentu maksājumiem un noveda tās minēto kapitālu kalpībā... Rūpniecības koncentrācija kapitālistu rokās, iznīcinot amatniekus, izsūca dzīvības sulu tautām un līdz ar to arī valstīm...

Tagadējais naudas izlaidums vispār nerēķinās ar iedzīvotāju skaitu, tādēļ tas nevar apmierināt visas strādnieku vajadzības. Naudas izlaidumam jābūt samērīgam ar iedzīvotāju skaita pieaugumu, jo arī bērni jāieskaita kā patērētāji no pat dzimšanas. Emisijas revīzija ir visai pasaulei svarīgs jautājums.

Jūs zināt, ka zelta valūta atnesa nāvi valstīm, kas viņu pieņēma, jo viņa nevarēja apmierināt naudas patēriņu, jo vairāk tāpēc, ka mēs, cik tik iespējams, izņēmām zeltu no apgrozības.

Mums jāieved darba spēka izmaksa valūta, kaut tā arī būtu papīra vai koka. Mēs izlaidīsim naudu samērā ar katra pavalstnieka vajadzībām, palielinot viņu daudzumu līdz ar katra cilvēka piedzimšanu un pamazinot ar katru nāves gadījumu.

Rēķinus pārziņās katrs departaments (Francijas administratīvs iedalījums), katrs aprīķis.

Lai neaizkavētos naudas izsniegšana valsts vajadzībām, summas izmaksas termiņus noteiks ar valdnieka rīkojumiem: tā tiks novērstas ministrijas protektorāts pār vienām iestādēm par ļaunu otrām.

Ieņēmumu un izdevumu budžetus vedīs blakus, lai savstarpējais attālums viņus neaptumšotu.

Mūsu projektētās goju finansiālo iestāžu un principu reformas mēs ietversim tādās formās, ka tās nevienu neuztrauks. Mēs aizrādīsim, ka reformas nepieciešamas tā nekārtīgā sajaukuma dēļ, līdz kādam nonākušas goju finansiālās nekārtības. Pirmā nekārtība, ko mēs norādīsim, ir tā, ka viņi iesāk ar vienkārša budžeta sastādīšanu, kurš aug gadu no gada sekojošu cēloņu dēļ: ar šo budžetu nosaimnieko līdz gada pusei, tad pieprasa labojumu budžetu, ko iztērē trijos mēnešos, pēc tam prasa papildu budžetu bet viss tas nobeidzas ar likvidācijas budžetu. Bet tā kā nākamā gada budžets tiek nolikts saskaņā ar kopējā aprēķina summu, tad ikgadējā atkāpšanās no normas sniedz līdz 50 procentiem, tā ka gada budžets trīskāršojas ik pa desmit gadiem. Pateicoties tādiem paņēmieniem, ko goju valstis pielaidušas savā bezrūpībā, viņu kases ir kļuvušas tukšas. Pēc tam iestājas aizņēmumu periods, kas pievāca atliekas un noveda visas goju valstis pie bankrota. Jūs lieliski saprotiet, ka tādus paņēmienus, kādus esam iedvesuši gojiem, mēs nevaram lietot savā saimniecībā.

Ikviens aizņēmums pierāda valsts nevarību un savu tiesību nepazīšanu. Aizņēmumi karājas kā Damokla šķēps virs valdnieku galvām, kuŗi neuzliek vis nodokli saviem pavalstniekiem, bet iet ar izstieptām rokām lūgt žēlastības dāvanas no mūsu banķieriem. Ārējie aizņēmumi ir dēles, ko nekādi nevar noņemt no valsts miesas, līdz viņas pašas nenokritīs, vai arī valsts pati tās nenometīs. Bet goju valstīs tās nemet nost, tikai liek vienmēr jaunas sev klāt, tā kā viņām neizbēgami jāiet bojā no labprātīgas asinsnolaišanas.

Istenībā, kas gan cits ir aizņēmums, it īpaši ārējs?! Aizņēmums – tas ir valdības vekselu izlaidums, kas satur aizņēmajamam kapitālam samērīgu procentu saistību. Ja par aizņēmumu maksā 5%, tad divdesmit gadu laikā valsts par neko samaksā sumu, kas līdzinās aizņemtajam kapitālam; četrdesmit gados viņa samaksā divkārtšu sumu, sešdesmit gados – trīskārtīgu, bet parāds tāpat paliek nenomaksāts.

Tā redzam, ka ar nodokļiem uz galvām valsts ņem nabaga nodevu maksātāju pēdējos grašus, lai varētu tos nomaksāt ārzemju bagātņiem, no kuŗiem viņa pati naudu aizņēmusies, kur taču tā būtu varējusi savākt tos pašus grašus savām vajadzībām bez procentu piemaksāšanas.

Kamēr aizņēmumi bija iekšējie, goji tikai pārvietoja naudu no nabaga kabatas bagāto kabatās, bet kad mēs uzpirkām tos, ko vajadzēja uzpirkt, lai pārvestu aizņēmumus uz ārzemēm, tad visas valstu bagātības sāk plūst uz mūsu kasēm un visi goji sāka mums maksāt pavalstnieku meslus.

Ja goju valdnieku vieglprātība attiecībā uz valsts lietām un viņu ministru pērkamība, vai arī citu vadošo personu nesaprašana finansu lietās novedušas viņu valstis nesamaksājamās parādos mūsu kasēm, tad jāzina, cik tas mums prasīja darba un naudas!...

Naudas apgrozības sastingumu mēs nepielaidīsim, un tādēļ nebūs arī valsts procentu papīru, izņemot vienprocenta seriju. Lai procentu procentu maksājumi neatdotu valsts varenību izsūkšanai dēļēm. Procentu papīru izlaišanas tiesības piešķirs vienīgi rūpniecības sabiedrībām, kuŗām nebūs grūti maksāt procentu procentus no savas peļņas. Valsts šādu peļņu ar aizņemto naudu neiegūst, jo aizņemas to izdevumiem, bet ne operācijām.

Rūpniecības papīrus pirks arī valdība, kas no tagadējās nodevu maksātājas par aizdevumiem pārvērtīsies par aizdevēju aiz aprēķina. Šis līdzeklis pārtrauks naudas apgrozības sastingumu, liekēdību un slinkumu, kādas parādības mums bija derīgas pie „patstāvīgajiem” gojiem, bet nav vēlamās mūsu valdīšanai.

Cik tuvredzīgi ir goju tīri dzīvnieciskie prāti, redzams no tā, ka viņi aizņēmas naudu no mums un maksāja procentu procentus, neapdomādami, ka šo pašu naudu un vēl ar procentiem tiem vajadzēs paņemt pašiem no savu valstu kabatas, lai būtu ko atmaksāt mums! Vai tad nebūtu daudz vienkāršāk, paņemt vajadzīgo naudu no savējiem tieši?!...

Tas arī pierāda mūsu izredzēto prātu ģeniālību, jo mēs esam tā mācējuši viņiem attēlot aizdevumu lietu, ka viņi pat atraduši tos sev par izdevīgiem.

Mūsu aprēķini, kuŗus mēs, kad pienāks laiks, celsim priekšā gadusimteņu izmēģinājumu gaismā, ko esam taisījuši ar goju valstīm, izcelsies ar skaidrību un noteiktību un visiem taustāmi parādīs mūsu jaunievedumu derīgumu. Tā izbeigsies ļaunumi, ar kuŗiem mēs valdījām pār gojiem, bet kas nav pielaižami mūsu valstī.

Mēs tā nostādīsim kontroles sistēmu, ka ne valdnieks, ne arī sīkākais ierēdnis nevarēs ne mazāko summu noraut, nedz arī novirzīt sāņus no mūsu darbības plānā paredzētā mērķa.

Bet bez noteikta plāna nav iespējams valdīt. Soļojot pa noteiktu ceļu, bet ar nenoteiktu sagādu, iet bojā varoņi.

Goju valdnieki, kuŗus mēs kādreiz ieteicām atraut no valsts darba ar reprezentācijas pieņemšanām, etiķetēm, izpriecām, bija tikai mūsu valdīšanas aizkari. Viņu vietnieku darbā – favorītu atskaites sastādīja to vietā mūsu aģenti un ik reizes apmierināja tuvredzīgos prātus ar solījumiem, ka turpmāk paredzami ietaupījumi un uzlabojumi... Ietaupījumi no kā? No jauniem nodokļiem?... – tā varēja jautāt un nejautāja mūsu atskaišu un projektu lasītāji... Jūs zināt, kur viņus noveda tāda bezrūpība, kādā finansiālā sabrukumā viņi nonāca par spīti viņu tautu apbrīnojamam strādīgumam...”

DIVDESMIT PIRMAIS PROTOKOLS

Iekšējie aizņēmumi. Pasīvs un nodokļi. Konversijas. Bankroti. Krājkases un rente. Fondu biržu iznīcināšana. Rūpniecības vērtību cenzēšana.

„Tam, ko referēju jums pagājušā sapulcē, vēl pievienošu sīku paskaidrojumu par iekšējiem aizņēmumiem. Par ārējiem vairāk nerunāšu, jo viņi nodeva mūsu rokās goju nacionālo valstu naudu, bet attiecībā pret mūsu valsti vairs nebūs ārzemnieku, tas ir, kaut kā „ārēja”.

Mēs izlietojām administrātoru pērkamību un valdnieku kūtrību, lai saņemtu divkārtšas, trīskārtīgas un vēl lielākas sumas, aizdodami goju valdībām naudu, kas valstīm pavisam nebija vajadzīga. Kas gan iespētu to darīt attiecībā pret mums?... Tādēļ, paskaidrošu tikai iekšējo aizņēmumu sīkumus.

Paziņodamas par tāda aizņēmuma realizēšanu, valstis atklāj parakstīšanos uz saviem vekseliem, tas ir, uz procentu papīriem. Lai tie būtu visiem pieejami, viņiem noteic cenu no simta līdz tūkstošiem; pie tam pirmiem parakstītājiem dod pazeminājumu. Otrā dienā viņiem cenu mākslīgi paceļ, it kā tāpēc, ka visi steidzoties šos papīrus sapirkt. Vēl pēc dažām dienām izliekas, it kā valsts kases jau būtu pārpildītas, un naudas nebūtu kur likt (kāpēc tad to ņemt?). Parakstīšanās it kā daudzkārt pārsniedzot aizņēmuma sumu; tas arī ir vajadzīgais efekts – sak', lūk, cik liela uzticība valdības vekseliem!

Bet, kad komēdija nospēlēta, tad jārēķinās ar radušos pasīvu un pie tam diezgan smagu. Lai varētu samaksāt procentus, jātaisa jauni aizņēmumi, kas kapitāla parādu nedzēš, bet palielina. Un kad kredīts izsmelts, tad jāķežas pie jauniem nodokļiem un aizņēmuma, bet tikai viņa procentu dzēšanai. Šie nodokļi ir pasīvs, ko izlieto pasīva segšanai...

Seko konversiju laiks, bet viņas samazina procentu maksājumu, bet nedzēš parādus, bez tam, viņas nevar izvest bez aizdevēju piekrišanas: izsludinot konversiju, tiek paziņots, ka atmaksās naudu atpakaļ tiem, kas nav ar mieru konvertēt savus papīrus. Ja visi teiktu, ka nav ar mieru un prasītu savu naudu atpakaļ, tad valdības būtu noķertas pašas ar savu makšķeri un pierādītos par nespējīgām maksāt pašu piedāvāto naudu. Par laimi, goju valdību pavalstnieki, kas nekā nejēdz no finansu lietām, vienmēr bijuši ar mieru labāk zaudēt uz kursa un saņemt mazākus procentus, nekā riskēt ar naudas jaunu novietošanu, ar ko arī deva valdībām iespēju ne vienreiz vien atsvabināties no vairāku miljonu pasīva.

Tagad, pie ārējiem aizņēmumiem, goji vairs nevar spēlēt tādus jokus, jo zina, ka mēs prasīsim visu naudu atpakaļ.

Tādā kārtā atzītais bankrots vislabāk pierādīs valstīm, ka trūkst sakara starp tautu un viņu valdību interesēm.

Griežu jūsu vērtību sevišķi uz to un arī uz sekojošo apstākli: tagad visi iekšējie aizņēmumi konsolidēti tā saucamos lidojošos parādos, tas ir, tādus, kuŗu maksāšanas termiņi iestājas drīz. Šie parādi sastāv no noguldījumiem krāj- un rezerves kasēs. Atrasdamies ilgu laiku valdības rīcībā, šie fondi iziet parādu nomaksai par ārējiem aizņēmumiem, bet viņu vietā tiek ielikti par tādu pat sumu rentes noguldījumi.

Lūk, ar šiem pēdējiem tad arī tiek aizlāpīti visi caurumi goju valsts kasēs.

Kad mēs uzkāpsim pasaules tronī, tad visas līdzīgas finansu machinācijas, kā neatbilstošas mūsu interesēm, tiks bez pēdām iznīcinātas, tāpat, kā tiks iznīcinātas arī visas fondu biržas, jo mēs nepieļausim satricināt mūsu varas prestižu ar mūsu vērtību cenu svārstībām, kuŗas mēs ar likumu noteiksim par pastāvošām šo vērtību nominālā augstumā, bez iespējas pacelties vai pazemināties. Paaugstināšanās dod pamatu pazemināšanai, no kā mēs arī iesākām attiecībā uz goju vērtībām.

Biržu vietā mēs radīsim grandiozas kroņa kredītiestādes, kuŗu uzdevums būs – taksēt rūpniecības vērtības, saskaņā ar valdības apsvērumiem. Šīs iestādes varēs izsviest tirgū rūpniecības papīrus vienā pašā dienā par pieci simti miljoniem, vai arī uzpirkt par tādu pašu sumu. Tādā kārtā visi rūpniecības uzņēmumi tiks no mums atkarīgi. Varat iedomāties, cik lielu varu mēs iegūsim tādā ceļā!..."

DIVDESMIT OTRAIS PROTOKOLS

Nākotnes noslēpums. Daudzu gadusimteņu ļaunums kā pamats nākotnes labumam. Varas aureols un tās mistiskā pielūgšana.

„Visā, ko līdz šim cēlu priekšā, esmu pūlējies rūpīgi zīmēt visa notiekošā – pagātnes un tagadnes noslēpumus, kas ietiecas jau tuvākā laikā gaidāmo lielo notikumu straumē, mūsu attiecību pret gojiem un finansu operāciju noslēpumus. Pie teiktā par šo temu man vairs nav daudz ko piebilst.

Mūsu rokās ir šolaiku lielākā vara – zelts: divu dienu laikā mēs varam viņu nogādāt no savām krātuvēm, kādā vien daudzumā vajadzīgs.

Vai vēl pierādīt, ka mūsu valdīšana ir Dieva iepriekšnoteikta?! Vai ar tādu bagātību mēs nepierādīsim, ka viss tas ļaunais, ko tik daudzu gadusimteņu laikā bijām spiesti darīt, galu galā kalpoja patiesam labumam – kārtības nodibināšanai?! Kau arī ar zināmu piespiešanu, kārtību tomēr ievēdīs. Mēs mācēsīm pierādīt, ka esam labdaŗi, kas izmociņtai zemei atdevuši patiesu labumu un personīgo brīvību, ka mēs ļausim baudīt mieru, lai visur būtu goda pilnas attiecības, zināms, ievērojot mūsu likumus. Mēs izskaidrosim, ka brīvība nepastāv izlaidībā un tiesībā uz visām vajībām, tāpat kā cilvēku cieņa un spēks nepastāv tiesībā katram sludināt ārdošos principus, kā, piemēram, sirdsapziņas brīvības, vienlīdzības un tamlīdzīgus, ka personas brīvība nebūt nepastāv tiesībā uztraukt sevi un citus, nelietīgi izmantojot runas mākslu nekārtīgās pūļa sapulcēs, bet, ka patiesa brīvība pastāv tādas personas neaizskaŗamībā, kas godīgi un noteikti pilda visus kopdzīves likumus, ka cilvēka cieņa meklējama savu tiesību un reizē arī b e z t i e s t i b a s apziņā, bet ne tikai fantazēšanā par sava Es temu.

Mūsu vara būs slavēta, jo viņa būs varena, viņa valdīs un vadīs, bet nevilksies pakaļ līdeŗiem un orātoriem, kuŗi izklie dz neprātīgus vārdus, sau kdami tos par augstiem principiem, bet kas, pēc sirdsapziņas sakot, nav nekas cits, kā utopija... Mūsu vara būs kārtības nodibinātāja, kuŗā arī meklējama visas cilvēces laime. Šīs varas aureols mudinās tautas uz viņas mistisku pielūgsmi un godbijību. Patiess spēks neatkāpjas

nekādu tiesību priekšā, pat ne dievišķo; neviens nevar tam ķerties klāt, lai atņemtu kaut kriptu no viņa varas.”

DIVDESMIT TREŠAIS PROTOKOLS

Luksus priekšmetu ražošanas samazināšanās. Mājamatniecība. Bezdarbs. Dzeršanas aizliegums. Vecās sabiedrības nokaušana un viņas augšā celšana jaunā veidā. Dieva izredzētais.

„Lai tautas pierastu paklausīt, tad vajag viņas radināt pie vienkāršības un tādēļ jāsamazina greznuma priekšmetu rūpnieciskā ražošana. Tā mēs uzlabosim tikumus, kas demoralizēti greznības sacensībā. Mēs atjaunosim amatniecību, kas konkurēs fabrikantu privātos kapitālus. Tas nepieciešams vēl tāpēc, ka lielle fabrikanti bieži, kaut arī reizēm neapzinīgi, sakūda masas pret valdību. Amatnieku tauta nepazīst bezdarba, tādēļ tā pieķeras pastāvošai iekārtai un atbalsta valsts varu. **B e z d a r b s** ir visbīstamākā parādība valdībai. Mums tas izbeigsies, tiklīdz vara nonāks mūsu rokās. Žūpību arī likums aizliedz un sodīs kā pārkāpumu pret cilvēcību, jo cilvēki alkohola ietekmē pārvēšas par kustoņiem.

Vēlreiz es atkārtāju, ka pavalstnieki akli klausu tikai stiprai rokai, kas pilnīgi neatkarīga no viņiem, rokai, kuŗa valda šķēpu un kas var viņus aizsargāt pret sociālo nelaimju triecieniem... Kādēļ gan viņiem vajadzīga cara eņģeļa dvēsele? – Viņiem jāredz tanī spēka un varas iemiesojums.

Valdniekam, kas nāks tagadējo valdību vietā, kuŗas ar grūtībām velk dzīvību no mums demoralizētajās sabiedrībās, kas noliedz Dievu un deg anarchijas ugunīs – valdniekam vispirms būs jāapdzēš šis rijīgās ugunis. Tādēļ viņam jāiznīcina šīs sabiedrības, kaut noslīcinot tās pa š u a s i n ī s, lai viņas atkal uzmodinātu kā pareizi organizētu kuŗaspēku, kas apzinīgi cīnās ar katru sērgu, kas var pielipt valsts organismam.

Šis Dieva (īstenībā: žīdu dieva. Tulk.) izredzētais ir dots no augšienes, lai salauztu bezprātīgos, instinkta, bet ne saprāta, kustoņības, bet ne cilvēcības vadītos spēkus. Šie spēki tagad triumfē laupīšanās un varmācībā zem brīvības un tiesību principu maskas. Viņi ir iznīcinājuši katru sociālo kārtību, lai to vietā varētu uzcelt Jūdu cara troni; bet viņu loma būs izspēlēta brīdī, kas šis cars sāks valdīt. Tad viņus vajadzēs noslaucīt, jo caram ceļā nedrīkst atrasties neviens pīslītis, neviens žagariņš.

Un tad mēs varēsīm runāt ar tautām: pateicieties Dievam un klanāties tā priekšā, kam sejā redzams iepriekšnolemības zīmogs, kuŗa zvaigzņi Pats Dievs vadījis, lai neviens cits, izņemot viņu, nevarētu jūs atsvabināt no visiem augšā aprādītajiem spēkiem un ļaunumiem.”

DIVDESMIT CETURTAIS PROTOKOLS

Žīds cars. Ķēniņa Dāvīda sakņu nostiprināšana(?). Cara sagatavošana. Tiešo mantinieku izslēgšana. Cars un trīs viņa iesvaidītāji. Cars – liktenis. Jūdu ķēniņa ārējās tikumības nevainojamība.

„Tagad pāriešu pie veida, kā nostiprināt ķēniņa Dāvīda dinastijas saknes līdz zemes vidzijākajiem slāņiem...

Šo nostiprināšanu panāksim tādā pašā veidā, kas līdz šim deva mūsu gudrajiem spēku vadīt visas pasaules lietas, audzināt zināmā virzienā visas cilvēces idejas...

Daži cilvēki no Dāvīda sēklas sagatavos carus un viņu pēcnācējus, izvēlot tos ne pēc mantošanas tiesībām, bet pēc izcilām spējām, atklājot viņiem politikas slepenos noslēpumus, valdīšanas plānus tādā veidā, lai neviens cits šos noslēpumus neuzzinātu. Šādas rīcības mērķis – darīt zināmu visiem, ka valdīšanu nevar uzticēt tādiem, kas nav iesvaidīti viņas noslēpumos.

Tikai šīm personām tiks mācīta minēto plānu praktiska pielietošana, salīdzinot daudzu gadusimteņu pieredzējumus, visus politiski – ekonomisko gājienus un sociālo zinātņu novērojumus – ar vārdu sakot, visu likuma garu, kuŗus pati daba negrozāmi iestādījusi, lai regulētu cilvēku attiecības.

Tiešiem pēcniekiem katreiz atņems troņa mantošanas tiesības, ja mācību laikā viņi izrādīsies vieglprātīgi, mīkstsirdīgi, un ar citām īpašībām, kas neder valdniekam.

Tikai tādi, kas būs spējīgi stingri valdīt, kaut arī līdz nežēlībai, saņems no mūsu gudrajiem valdīšanas grožus.

Ja cars saslims ar gribas vājumu vai citādi izrādīsies nespējīgs, tad viņam pēc likuma būs jānodod valdīšanas groži cita, spējīgāka rokās...

Cara tiešās tagadnes, bet vēl vairāk nākotnes darbības plāni nebūs zināmi pat tiem, kuŗus sauks par tuvākajiem padomdevējiem.

Tikai cars un tie trīs, kas viņu iesvaidījuši, zinās to, kas notiks nākotnē.

Cara personā, kas ar nelokāmu gribu valda sevi un cilvēci, visi redzēs it kā likteni, kas iet neizdibināmus ceļus. Neviens nezinās, ko cars grib panākt ar saviem rīkojumiem, tādēļ neviens arī neuzdrošināsies tiem ceļā stāties...

Saprotams, ir vajadzīgs, lai caru garīgais rezervuārs atbilstu tā ietveļamajam darbības plānam. Lūk, tādēļ cars varēs uzkāpt tronī tikai pēc tam, kad minētie gudrajie būs pārbaudījuši viņa prāta spējas.

Lai tauta pazītu un mīlētu savu caru, tad ir vajadzīgs, lai viņš laukumos sarunātos ar savu tautu. Tas radīs vajadzīgo divu spēku kontaktu, kuŗus tagad mūsu terors atdalījis vienu no otra.

Šis terors mums līdz zināmam laikam bija vajadzīgs tāpēc, lai katrs spēks atsevišķi nokļūtu mūsu ietekmē.

Jūdu caram nav jāatrodas savu kaislību – it īpaši saldkāres varā. Nekur, nevienā viņa rakstura daļā dzīvnieciskajiem instinktiem nebūs valdīt pār prātu. Saldkāre visvairāk jaut prāta spējas un aptumšo skata skaidrību, tā novirza domas uz cilvēka darbības jaunāko un dzīvnieciskāko pusi.

Cilvēces balstam vispasaules valdnieka personā, kas cēlies no Dāvīda svētās sēklas, jāziedo tautai visas savas personīgās tieksmes.

Mūsu valdniekam jābūt visiem par paraugu un nevainojamam”